

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா
உள் நாடு ரூ. 7 8 0
புற நாடு ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புறசைக்கம் சேன்னை

Vol 4]

1931 (வரு) அக்டோபர் மீ 22உ

[No. 42.

பொருளடக்கம்.

1. தலைவங்கம் (Leader)	821	5. களவியற் காரிகை	
2. ஆண்டாள்—(கோதையார் யெளவனமும் அவர் அனுபவமும்)		S. வையாபுரிப்பிள்ளை B.A. B.L.	830
E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L.	823	6. ஞானமணி - (மந்திரசாலைச் சரூக்கம் 169 - 182)	
3. சிதம்பரதேவர் சரிதம்.		K. இராமரத்தம் ஐயர் B.A.	833
Dr. V. S. அருணாசலம்பிள்ளை	826	7. யாப்பிலக்கணம் (வெண்கலிப்பா)	835
4. கம்பராமாயணம் (பள்ளிப்படைப் படலம்)		8. கத்தபுராணமும் சங்கதூலங்களும்.	
T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L.	828	பண்டிதர் R. திம்ம்பா ஐயர்	837
		9. வர்த்தமானம்.	839

கலாநிலயம்

கடவுளும் காந்தியடிகளும்

நீதியும் நிலைத்த அன்பும் தானே என்னும் தன்மைத் தாய் கடவுளொன்று உளதாயின் உலகின்கண் தீமையும் துன்பமும் இருப்பதும் எவ்வாறமையும் என்னுமோர் ஐயம் பெரும்பாலும் ஆத்திகரினைவை அசைத்து வைக்கும் காரணமாகின்றது. உண்மையை உரைக்குமிடத்து—தீமைகளையும் துன்பங்களையும் கடவுளின் இருக்கையோடு இணக்கவல்லதோர் அமைதிகாண்டலரிது. பண்டைப் புராணவரலாறுகளும் புத்திதட்பவாதங்களும் இந்த ஆராய்ச்சியிற் செல்லவல்லதோர் தூரம் மிகச் சிறியதே. ஆங்கிலத்தில், மாறுடர்பால் கடவுள் விவகரிக்கும் நெறியின் நீதியைக் கணித்து உரைப்பேன் என ஜான் மில்டன் (John Milton) என்னும் மாபெரும் புலவரொருவர் பாடிய 'சுவர்க்க நீக்கம்' (Paradise Lost) என்னும் காவியம் அம்முயற்சிபுரந்துப் போயதென்பதையே நிலைநிறுத்துவதற்குச் சான்றும் முடியவாயிற்று. இவ்விடயங்களைத் தழுவி யாம் இவ்வாண்டு 19-வது இதழில் வரைந்துள்ள 'இருமன முடையோர்க் கொருசோல்' என்னும் தலைவங்கத்தை நினைவுசெய்துகொள்ளல் இனி வருவனவற்றை உணர்வதற்கு உதவியாயிருக்கும். கடவுள்எப்போன்றே, அக்கடவுள் புரிபும் சுருமங்களின் முறைமை தகுதிகளை நம்முடைய யுக்திபுத்திகளால் காண்பதரிது. திருவுளத்தின் வண்ணம் அறிவிலேனே என்ன ஏங்குவதே எம்மனோர்க் கியனற் தொழில். தீமை துன்பம் என்னும் இவைகடங்க ஏனைய யாவும் கனுவிற்கண்ட பொருள்போல் முற்றிலும் பொய்யென்று கைவிதிக்கக் கூடவாய்சிலர். ஆயினும், அக்கடவுளின் நீதியை அளந்தறியாமாட்டாத நாம் மெய்ப்பெறி நன்மையனல்லல் வேறல்லன் கடவுள்

என்று நம்புவோமெனின் நம்முடைய சிந்தனை வேறுபாடுற்று விலகவேண்டியதில்லையே. இவ்வித நம்பிக்கை எவருக்கு வருகின்றதோ அவரே பெரியவர். அத்தகைய பெரியாரிற் பெரியாராய் விளங்குகின்ற காந்தியடிகள் கூறிய கட்டுரையொன்றை அவருடைய செவ்விய கூரிய சொற்களிலேயே கேட்போம்:—

"There is an indefinable mysterious Power that pervades everything. I feel it, though I do not see it. It is this unseen Power which makes itself felt and yet defies all proof, because it is so unlike all that I perceive through my senses. It transcends the senses. But it is possible to reason out the existence of God to a limited extent.

Even in ordinary affairs we know that people do not know who rules or why and how he rules; and yet they know that there is a power that certainly rules. In my tour last year in Mysore I met many poor villagers, and I found upon inquiry that they did not know who ruled Mysore; they simply said some God ruled it. If the knowledge of these poor people was so limited about their ruler, I who am infinitely lesser in respect to God than they to their ruler need not be surprised if I do not realise the presence of God, the King of Kings."

Nevertheless I do feel, as the poor villagers felt about Mysore, that there is orderliness in the universe; there is an unalterable law governing everything and every being that exists or lives. It is not blind law; for no blind law can govern the conduct of living bondage; and thanks to the marvellous researches of Sir J. C. Bose, It can now be proved that even matter is life.

That Law, then, which governs all life is God. Law and the Law-giver are one. I may not deny the Law or the Law-giver because I know so little about it or Him. Just as my denial or ignorance of the existence of an earthly power will avail me nothing, even so my denial of God and His law will not liberate me from its operation; whereas humble and mute acceptance of divine authority makes life's journey easier even as the acceptance of earthly rule makes life under it easier.

I do dimly perceive that whilst everything around me is ever-changing, ever dying, there is underlying all that change a Living Power that is changeless, that holds all together, that creates, dissolves, and re-creates. That informing Power or spirit is God; and since nothing else that I see merely through the senses can or will persist, He alone is.

And is this power benevolent? I see it as purely benevolent. For I can see that in the midst of death life persists; in the midst of untruth, truth persists; in the midst of darkness, light persists. Hence I gather that God is Life, Truth, Light. He is Love. He is the Supreme Good.

But He is no God who merely satisfies the intellect, if He ever does. God, to be God, must rule the heart and transform it. He must express Himself in every smallest act of His votary. This can only be done through a definite realisation more real than the five senses can ever produce. Sense perceptions that are and often are, false and deceptive, however real they may appear to us. Where there is realisation outside the senses it is infallible. It is proved not by extraneous evidence but in the transformed conduct and character of those who have felt the real presence of God within.

Such testimony is to be found in the experiences of an unbroken line of prophets and sages in all countries and climes. To reject this evidence is to deny oneself.

This realisation is preceded by an immovable faith. He who would in his own person test the fact of God's presence can do so by a living faith; and since faith itself cannot be proved by extraneous evidence the safest course is to believe in the moral government of the world and therefore in the supremacy of the moral law, the law of Truth and Love. Exercise of faith will be the safest where there is a clear determination summarily to reject all that is contrary to Truth and Love.

I confess that I have no argument to convince through reason. Faith transcends reason. All I can advise is not to attempt the impossible. I cannot account for the existence of evil by any rational method. To want to do so is to be coequal with God. I am therefore humble enough to recognise evil as such; and I call God long suffering and patient precisely because He permits evil in the world. I know that He has no evil in Himself; and yet if there is evil He is the author of it and yet untouched by it.

I know, too, that I shall never know God if I do not wrestle with and against evil, even at the cost of life itself. I am fortified in the belief by my own humble and limited experience. The purer I try to become the nearer to God I feel myself to be. How much more should I be near to Him when my faith is not a mere apology, as it is to-day but has become

as immovable as the Himalayas and as white as the snows on their peaks?"

இவ்வாக்கில் கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு :—

இன்னதென்று வருத்தரைக்க மாட்டாத விந்தை வாய்க்காதம் எல்லாவற்றிலும் விடாபித்திருக்கின்ற சக்தியொன்று உண்டது. அதனை யான் காணையினும் உணர்கின்றேன். இத்தக காரண சக்தியானது ரூபிக் கப்பட முடியாவிடினும் தான் இருக்கின்ற தென்பதைத் தெற்றெனத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது. நான் என்னுடைய பெருகினால் காண்கின்றவைகளுக்கெல்லாம் அடியோடு மாறாக இருப்பதாற்றும் அச்சக்தியை ரூபிக் முடிவதில்லை. புலன்களைக் கடந்தது அது. ஆயினும் கடவுள் இருக்கின்றார் என்பதற்கு ஒரளவு காரணம் காட்டுவது கூடும் எனவும் நினைக்கின்றேன்.

காதாரணமாய் ஜனங்களைத் தங்கள் அரசன் யாரென்றேனும் அல்லது அவன் ஏன் ஆள்கின்றான் என்றேனும் எப்படி ஆள்கின்றானென்றேனும் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கின்றாரென்பதை சாம் அறிவேலாம். ஆனால் சிசுமாயாய் ஆள்கின்ற சக்தியொன்று உண்டென்பதைப்பற்றி யாதும் அவர்களுக்குக் கந்தெகமில்லை. சென்ற ஆண்டு நான் மைசூர் இராஜ்யத்தில்தயத்திரை செய்தபொழுது நான் சந்தித்த எளிய கிராமவாசிகள் பலருக்கு மைசூரை ஆள்கின்றவர் எவரென்று தெரியவில்லை என்பது அவர்களோடு வார்த்தையாடுகாமல் எனக்குத் தெரியாவந்தது. ஏதோ ஒரு கடவுள் மைசூரை ஆள்கின்றது- என்றே அவர்கள் கூறினர். தங்கள் அரசனைப் பற்றி அவ் வேழமக்களுக்கு இருந்த அறிவு அவ்வளவு சிறியதெனினும் நான், அரசருக்கெல்லாம் அரசராய் கடவுளின் இருக்கையைக் கருத்தில் கொள்ளக்கூடாது இருப்பது விந்தையாமோ. அரசனுக்கு அவர்கள் எத்துணை சிறியவர்களோ அதனில் அதிகமும் யான் கடவுளுக்குக் கிறியனல்லவோ.

எனினும் மைசூரைப்பற்றி அக் கிராமவாசிகள் உணர்ந்தவாறே நானும் இப்பிரபஞ்சத்தில் ஓர் நியதியும், சிவியப்பொருள்கள் அனைத்தையும் ஆள்கின்றவோர் விலக்கரிய விதியும் உண்டென்று இருக்கின்றேன். அதுவும் குருட்டு விதியன்று. உயிரின் தொடர் புடைய ஒழுக்கத்தினைக் குருட்டுவிதி பொருபோதும் ஆளமுடியாது. ஐப்பொருள்களுக்கும் உயிருண்டு உண்டிருக்கின்றவர்களுக்கு உயிரின் உயிரின் ஆராச்சிக்குக் காம் பெரிதும் கடமைப்பட்டவர்களாதல் வேண்டும்.

எனினும் எல்லா உயிர்களையும் ஆள்கின்ற விதியே கடவுள். விதியும் அவ்விதியை விதிக்கின்றவனும் ஒன்றே. அவ்விதியைப் பற்றியேனும் விதிப்போனைப் பற்றியேனும் யானறிந்தது மிசுச் சிறியதென்ற காரணத்தால் யான் அவ்விதியையாடலும் விதிப்பவனை யாடலும் மறுத்தலாகாது. இங்கு இவ்வுலகத்தில் ஓர் அதிகாரத்தை யாம் அறியாதிருப்பதும் மறுப்பதும் எப்போதும் எய்தவில்கும். அப்படியே கடவுளையும் அவர் விதியையும் மறுப்பதால் அப்பாட்டியினின்று நான் விடுபட்டவ ளாகமாட்டேன். இவ்வுலகிற்குரிய அதிகாரத்திற்கு ஒவ்வி ஆளாவது வாழ்க்கையைச் சலபமாக்குவதுபோலவே கடவுளினது அதிகாரத்திற்குத் தாழ்மையுடன் வாய்ப்போது அடங்கி நிற்கும் உயிரின் பயணத்தைச் சலபமாக்கும்.

என்னைச் சுற்றியிருக்கின்ற எல்லாம் எக்காலும் மாய்வுவனவியும் மாறுவனவாகியும் இருக்கின்றன வெனினும் அம்மாறுபாடுகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய், நூறுபோதும் மாறாதபொருள் காக்கவது சக்தி, சிருஷ்டி

டிப்பதும் கரைப்பதும் மறுபடி நிரூபிக்கப்படுதலாய் இருப்பதை நாம் ஒருவாறு காண்கின்றோம். அச்ச்ச்சிதிகள் கடவுள். யான் என் புலன்களால் காண்பனவற்றும் மாயாது மாறாது நிலைநிற்குதொன்றும் இல்லை. அப்புலன்களுக்கு செட்டாக் கடவுள் ஒருவரே யிருக்கின்றார்.

இப்படி யெல்லாவற்றையும் ஆள்கின்ற அச்ச்ச்சிதிகள் தயையுடையதோ என்னினால், களங்கமற்ற தயையிகடையையாகவே எனக்குத்தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் மரணத்திற்கிடையே உயிரும், பெய்யம்மைக்கிடையே பெய்யம்மைபுடும் இருளுக்கிடையே ஒளிபுடும் உலவாது நிலைநிற்கக் காணவல்லேன். ஆதலின் கடவுள் உயிராயும் பெய்யம்மையாயும் ஒளிபாயும் இருக்கின்றாரெனக் கொள்கின்றேன். அவரே அன்பு, அவரே யாதினும் மேதக்க ண்கை.

கடவுள் சம் புத்திற்குத் திருப்பதியளிப்பதென்பது ஒருபோதும் இல்லை. அப்படி, புத்திற்கு மட்டும் பொருத்தி அமைகின்ற கடவுள் கடவுளாகமாட்டார். கடவுள் அமைவாயிருப்பதற்கு சமது இதயத்தை ஆட்டி கொண்டு அதனை மாற்றிவைக்க வேண்டும். தன் பக்தனை யிகச்சிதிரிய செய்கைகளினும் அவர் தன்னைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஐம்புலன்களால் வினையவல்லதைவிட உண்மையாய ஓர் நிச்சயஅநுபவத்தினால்தான் இது இயல்வதாகும். பொறிகளின் அறிவு எவ்வளவு உண்மைபோற்றினும் பிறகுமே பெரும்பாலும் மயக்கமுடைய பொய்யாகி முடிவின்றது. ஆதலின் புலனறிவிற்கு அப்பாலாகிய உணர்ச்சியை உண்மையாகும். புறச்சான்றுகளால் நிரூபிக்கப்படாது, கடவுளின் இருப்பைத் தம்முள்ளே தேதியவர்தம் குணமும் ஒருங்கமும் மாறிய சான்றமையே கடவுளை நிரூபித்ததாகும். தேயத்தோறும் காலத்தோறும் ஆங்காங்கு இடையறுது தொடர்ந்து நிகழ்ந்த நிரீகந்தகரிகளின் முனிவர்கள் முதலியோர் வாழ்க்கை வரலாறுகளே இதற்கு நல்ல சான்றுகளாய் நிலைநிற்கின்றன. இதனை மறுப்பது தன்னையே மறுத்துக்கொள்வதை ஒருக்கும்.

இந்த ஆன்மாநுபவ வருதற்குமுன் பிறத்துவளர்வது அசைபுறத் தம்பிக்கை. கடவுளின் இருக்கையை அழியாத தம்பிக்கையால் ஒவ்வொருவனும் தன்னளவியே கோதித்துக்கொள்ளலாம். இத்தம்பிக்கையைத் தானும் புறச்சான்றுகளால் நிரூபிக்க இயலாது.

ஆகையால், உலகத்தின் தரும் ஆட்சியிலும், பெய்யம்மைபும் அன்புமாய் அத் தருமவிதிகளின் மேன்மைக்

நிறப்பிலும் தம்பிக்கைவைப்பதே தக்க தெரியாகும். பெய்யம்மைக்கும் அன்பிற்கும்மாறையவைகளை யெல்லாம் நிரித்துத் தாமாது தன்னிவிடக்கடையு இடங்களில் இத்தம்பிக்கையைக் கையாள்வது சாலக் நிறத்தது.

அறிவுஆராய்க்கிகளின் வழியாய்க் கடவுளைச் சாதிக்கவல்ல காரணமொன்றும் யானறியேன். பகுத்தறிவையும் கடந்துநிற்குதம்பிக்கை. ஆதலின் இயலாததற்கு முயலவேண்டா. உலகத்தில் தீமைகளிருப்பதற்குத் தக்க காரணம் காட்ட என்னுமில்லாது. அது இயல்வதென்றால் கடவுளின்கேதானநிகராயயிராகும். ஆதலின், தீமை யிருக்கின்ற தென்பதை மட்டும் காண்தாழ்மைபுடன் தெரிந்துகொள்கின்றேன். அன்றியும் இத்தீமையை உலகில் இருக்கும்படி விடுவதால்தான் கடவுளை காண் பெரும்புறாய் தாங்கிய பொறுமையை யுடையவரென்றழைக்கின்றேன். அவரிடத்தில் யாதுத் தீமையிலும்; எனினும் தீமையைச் நிரூபித்தவர் அவரே; மற்றுத் தீமையால் அவரே தீண்டப்பட்டவரல்லர்.

உயிரோடு போலதெனினும், இத்தீமைபுடன் இகலிப்பொருதுகொலைக்க முயலவேனெனின் காண் கடவுளைத் தெரிந்துகொள்ள இயலாதென்பதையறிவேன். என்னுடைய மிகச்சிறு அநுபவம் இத்தம்பிக்கைக்கு ஆதாரமாகின்றது. காண் துய்மையாகவாகக் கடவுளை நெருங்கி நெருங்கியுடைகின்ற உணர்ச்சியுடையவருகின்றேன். இப்பொழுது ஒப்புக்குறையே இருப்பதுபோலல்லாமல் என் தம்பிக்கை இயமாமல் பணியாய்நிலைபெறுமையாய், அதன் கிரகத்தாய் பணியப்போல் வெண்மையாய் அமைபுமெனின் அவருக்கு இன்னும் காண் எத்தனை அண்மியனுவேன்”

காந்தியடிகளின் இவ்வருமை வாசகங்களோடு, சம்பப்பெருமான், கடவுளிற்கும் தீமைக்கும் உள்ள தொடர்பைப்பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்தினை, இத்தீமையின் இராமனைத் துதிக்கும் வாயிலாய்க் தெரிவித்திருக்கின்ற செயலும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது:—

“ஒன்றாகி புலத்தது உருவம் பலவாகி உணர்வும உயிரும் பிறிதாகி ஊழி சென்று ஆசறும் காலத்தது அந்நிலையதாகித் திறந்துவகற் தானுகிச் செஞ்சுவை நின்ற நன்றாய் நூரைத் தனிக்கொழுந்தே நங்கன் நலவ தீர்க்கும் நாயகமே, நல்கியினையே நேரக்கி நின்றாரைக் காத்தி அயற்பேரைக் காய்தி நிலையிலல்லாத் தீவினையும் நீ தந்தநன்றே”

ஆண்டாள்

3. கோதையார் யெளவனமும் அவர் அனுபவமும்

[805-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

2. கோதையாரும் ஆசாரக் கீர்த்திநுத்தங்களும்

கோதையார் ஈடுபட்ட ஆசார சீர்திருத்தங்கள் அவரால் இயற்றிக் காட்டப்பட்டனவேயாம். ஏட்டுச்சுரையின் கதை அவரிடம் எதிலும் பொருந்தாது. அவ்வாறு பேச்சில் மிகுந்து காரியத்தில் கலவாதாரை அவர் ஏசுவதற்கு அஞ்சுவதில்லை. அக்காலத்திலும் மதுகாட்டில் இக்காலத்திலுள்ளவைபோல் மாணியில் ஏதேதோ அரியபெரிய காரியங்கள் மறநாள் உதயத்திலேயே செய்யவேண்டுமென்று மொழிவதும், இரவில் தாழ்வுடன் அப்பேச்சை மறப்பதும் வழக்க

மாய்ப் பெரும்பாலும் நடைபெறும். இதை உருவகப்படுத்தி மக்கைமாரைத் தூற்றுவதாயேன்று அமைத்துள்ள திருப்பாவைச் செய்யுளொன்றை நோக்குக:—

நேற்றச் சவர்க்கம் புருகின்ற அம்மாணிய் மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார் நாற்றத் தழாய்முடி நாராயணன் சம்பால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனும் பன்னொரு கூற்றத்தின் வாய்விழ்த்தும்பகாணலும் [நான் தோற்றம் எனக்கே பெருந்துயில் தந்தாரே

ஆற்ற அநந்த லுண்டியாய் அருங்கலமே
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரொப்பாவாய்.

திருப்பாவை 10.

வெறும் பேச்சுடன் நின்ற காரியத்தில் ஒருபசையுயிரிப்பெருமைபாராட்டும் ஆசாரச்சீர்திருத்தக்காரர்களை யே உருவகப்படுத்தி நேற்றுச் சுவர்க்கம் எட்டியிட்டதபோலப் பேசும் பெண்ணே பென்று இவார் அழைத்துக்கூறினார்போலும். எப்பொழுதும் சீவராசிகளாக உழைத்துக்கொண்டிருப்பவரும், சோம்பல் நித்திரைகளின் சொருபமாய் ஒன்றிற்கு முழுவதும் மூதேவிக்கு நிகராயிருந்த கும்பகண்ணை உருவற்றுப் போருப்படி அழிப்பவரும் ஆய பெருமானது தொண்டில் சடுபட்டதற்கு அடையாளம் காலை வெட்டுமணிய வரையில் நித்திரை செய்வதுதானே வென்று பகர்வார். ஆசாரச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் பேச்சில் அட்டகாசமும்செய்கையில் பெருந்துயிரில் லாழுவந்தானே வழக்கம்! யாதும் குறைவிலாதீர் எனவும், இனியாகிலும் வெளியிற் புறப்பட்டுப் பெருமான் தொண்டில் சடுபட்டு அவன் சேவகம்பூண்டு உழைக்கத் தெளிவுமையீ ரென்றும் கூறுகின்றார்.

ஆண்டாள் செய்த ஆசாரச் சீர்திருத்தக்களில் முதலாவது, வீடுதோறுமுள்ள பெண்டுகரை அதிகாரியிலெழுந்த ரீராடிவானம் வெண்ப்பதன்முன் இல்லம் மீண்டு அங்குற்ற தொழில்களைச் சடுதியில் முடிக்கவேண்டுமென்பதாகும்:—

நாடும் புகழும் பரிசினார் நன்றாக
குடகமே தோள்வளையே தோடெ டெகிப்பியவே
பாடகமே பென்றனைய பல்சலனும் யாமணியோம்
ஆடை யுடுப்போம் அதன்பின்னே பார்சேரது
மூட நெப்பெய்து முழங்கை வழிவாரக்
கூடி யிருந்து குளிர்ந்தேவோ ரொப்பாவாய்.

திருப்பாவை 27.

இத்தகைய சகமுள்ள இல்வாழ்க்கை, இம்மையில் கோவிர்த்தனைப் பாடிப்பெறும் சன்மானமென அச்செய்யுளில் முதலில் குறிப்பிடப்பட்டதாம். நமது நிலை, ஆச்சரியம் மதிதிலை ஒசைபடக்கடையும் தயிர்போன்றதென்றும், “தேசமுடையாய்! ஏனையோர் பரமன் தொழிலுள்ள, நீ வெற்றெனக்கிடத்தல் தராது, வெளியேவா 'வென்றும், 'கள்ளக்கழியக் குடைந்து ரீராடி'” என்றும் ஆண்டாள் உருவகத்தார் சட்டுவார்.

கோதையார் செய்த இரண்டாவது ஆசாரச் திருத்தமாவது, நமது சமயத்தில் கலந்துள்ள சில போலி வைதீக வழக்கங்களை ஒழித்ததாகும். அவற்றுள் சில வேடிக்கைகள் அமைந்த பண்டிகைகள், நமது தென்னாட்டில் தமிழர் முற்றும் ஒழித்ததும் வடநாடு முதலிய மிடங்களிலும் ஏனையோரைப் பேசும் தென்னாட்டுறையும் இந்துக்களும் கொண்டாடுவதுமாகிய காமன் பண்டிகை ஒன்று. இது இன்னதென்பது தமிழர் இக்காலத்தில் பெரும்பாலும் அறிந்தவர். இதைக் கண்டனாட்டில் ஹோலிப்பண்டிகை பென்பார். இது பன்னாட்டாத்தில் பெர்ணாண்டியாகிய உத்திரசுத்திர காலத்தில் கொண்டாடும் விசேடமாம். பங்குனி உத்திரத்தில் சிவபெருமான் காமதகனம் செய்ததால், அது ஒரு விசேட திருவிழாவாய்ச் சிவஸ்தலங்களில் கொண்டாடப்படும். அன்று எங்கும் தீபாவளி கார்த்திகைநீடம் முதலிய நாட்கள்போல் உயிரிலுள்ள வீடு

களிலும் கோயில்களிலும் தூற்றுக்கணக்காய்த் தீபம் எரிவது நமது முன்னோர் காலத்து வழக்கமாயும்.

ஆராய்ந்தடித்தொண்ட ராணிப்பொருளாகத்தக்கிப்பொருர் பரிப்பதம் பங்குனி யத்தும் பார்படுத்தானூர் நமமலர் நாதனடித் தொண்ட நம்பிரந்தி ரீராற் நிருவிளக் கிட்டமை நீணு டறியு மன்றே.

என்னும் அப்பர் தேவாரச் செய்யுளாலும் காண்க.

ஆயினும் காமப்பண்டிகை கொண்டாடுவது, மக்களுக்குப் பெரும் பகையாகி ஞானமாரக்கம் செல்லவொட்டாது தடைசெய்கின்ற கார்ப்பகையைச் சிவபெருமான் சாம்பலக்கிரென்றும் கொள்கையைப் பற்றி இன்றவழங்கவில்லை. தேவர்களுக்காகவும் உலகம் மீறத்தியடையும் வகை பெருகவும், சிவபெருமானே சேய்நிறன்பத்தில் அழுத்தமுயற் மண்மதன் தன்னுடைய ஆவியை யிழுத்தாகிலும் பிறருக்கு உலகவழியில் சுகம் ஏற்படவேண்டுமென்று கருதிச்சென்று உயிரிந்தாதுதலால் அவன் செய்கையைக் கொண்டாடுவதற்கும், இரத்திதேவி தனது கற்பால் அவ்வாறு இறந்த கணவனைமீட்டும் பெற்றானாதலால் விழைந்த கணவனைப் பெண்டிர் பெறுவதற்கும், இப்பண்டிகை ஏற்பட்டதென்பர். இதை ஆண்டாள் 2-ம் திருமொழியில் 1-வது செய்யுளில்

“காமன் போதரு காலமென்று
பங்குனிநாள் கடை பாரித்தோம்”

என்பதையும் நோக்குக. இவ்வாறு மண்மதனுக்கென்று கொண்டாடும் ஒரு திருவிழாவைக் கோதையார் குணமற்றதென எடுத்துக்கூறுது, அதை எவ்வளவு ஏளனம் செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவு முதல் திருமொழியில் அவர் செய்வது காணலாம். பத்திலை யன்றி, காமவலையிற் கட்டுப்படாத பரம்பொருளை “ஒ காமதேவா நோக்கச் செய்வாயோ” வென்பது வேர்புறத்தும் நடை இப்பதிகத்திய தென்பதைத் திருக்கடைக்காப்பாகும் 10-ம் செய்யுளிற் காணலாம்.

கருப்புசில் மலர்க்கணைக் காமவேளைக்

கழலினை பணிந்தங்கோர் கரியலு

மழுப்பினை யோசித்துப்புள் வாய்ப்பிளந்த

மணிவண்ணை நன்றெகெனை வகுத்திட்டுண்டு

பொருப்பன்ன மாடம் பொலிந்து தோன்றும்

புதுவையர் கோண்டிட்டு சித்தன் கோதை

மிறுப்புடை யின்தமிழ் மாலை வல்லார்

விண்ணவர் கோனடி. நண்ணுவரே.

1-ம் திருமொழி 10.

“கரியலற மருப்பினை யொசித்துப் புள்வாய்பிளந்த” என்றும் அடைமொழி, பற்றற்று அழைக்கும் சிவனுக்கே ஓடிவரும் மணிவண்ணன், காமவேளால் வலிக்கப்படுவீடு என்பது விளக்கம். “ஒ காமதேவா, நான் உன்னைச் செய்வனை நோற்கமுடியும். ஆயினும் அருளுடன் (திருந்தவே) நோக்கும்படி கமலவண்ணனைச் செய்கிக்கனக்குத் திறவுண்டோ” என்றவாறு.

உருவுடை யாரினை யார்கள் நல்லார்

ஓத்துவல் லார்களைக் கொண்டு வைகல்

தெருவிடை யெறிக்கொண்டு பங்குனிநாள்

திருத்தவே நோற்கின்றென் காமதேவா

கருவுடை முகிலவண்ணன் கரயா வண்ணன்

சுருவியோபோல் வண்ணன் கமலவண்ணன்

கள் போதுமானவை நமக்கு இங்காலத்தில் கிடைக்கவில்லை யாகையால், இவ்வாழ்வாரிடம் அன்புண்டவைவைக் கல்விமாண்கள் புராதன வைவை சாசனங்களால் ஆய்ந்து வெளியிடின் உலகத்திற்குச் சிறந்த உதவியாகும். இவ்வம்மையார், குணமென்படுவது யாதெனக் காட்டுவதில் ஈடுபட்டு இரவுப்பகலும் பல காலம் உழைத்தன மென்பதே, அவ்வரும் செய்யுளில் சற்று மறைந்து காணப்படும். ஆண்டாள் மென்மை அவர் சொற்களை நாம் ஊடுருவிச் சென்றால் செய்வன விளங்கும்:—

ஒளிவண்ணம்வீளைசீந்தை உறக்கத்தோடிவையெல்லா
எளிமையாலேட்டென்னை வீட்டியுப்போயினவால் பும்
குளிர் குளி வேங்கடத்து என்சோவிந்தன் குணம்பாடி
அளியத்த மெகங்காள் ஆவிகாத்த திருப்பேனே.

8-வது திருவொழி 3.

எனவே, கோதையார் இக்காலத்தில் நாமியற்றும் ஆசார சீர்த்திருத்தங்களைப்போல் போலிச்செய்கையா யீராமல் மனமொத்த செய்வையாபிரக்தும் வண்ணம் ஒரு ஆசாரிய மூர்த்தமாய்க் காணப்படுகின்றார் என்னலாம்.

சிதம்பரதேவர் சரிதம்.

[806-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

17. குலசேகரப்பெருமாள் சிறைப்படுதல்.

குலசேகரன் தன் குமாள் பிரிந்த நாளமுதல் புத்திர சோகத்தால் தேகம் மெலிந்து திடமும் பலமுந் குன்றி இராஜவிசாரணையுக் குறைந்துவிட்டும் திரிகளும் பத்தினிகளுந் தேற்றங்கால் ஒருவாறு தேறியும் புத்திரனை நினைத்தமாத் திரத்திற் சோகப்படுதலாய்க் காலக் கழிந்து வந்தான். பிரஜைகளும் அரசனுக்கு நேர்ந்ததே தங்கட்குமென்று துக்கித்தவர்களாய் நாட்கழித்தனர். விசுரமசேனன் அரசனுக்குத் தேறுதல் கூறிக்கொண்டு இராஜகாரியங்களை அரசன் வழுவழியும் தான் தளராத ஊக்கமுடன் நடத்திவந்தான். தனது புதல்வன் அரசருமாரன்பின் சென்று அவனுக்குப் பணியிடைசெய்து வாழ்வதைவிட மலோனகாரியம் மட்டுமன்றி மில்லையெனத்தணிந்த உள்னத்தோடுஞ் சென்றதை நினைத்துநினைத்து ஆனந்த முற்றும். இத்தருணத்தில் இரவிவர்மன் சேனைத்திரள் இரகசியமாய்ப் பட்டணத்தை முற்றுகை போட்டிருப்பதைப் படைநூர்தம் ஆரவாரங்களைக் கேட்கும்வகையில் தெரிந்துகொள்ளாமற் போனார்கள். ஆகையால் யாவரும் திகெட்டு ஆச்சரியப்பட்டுச் சோமபாலனும் சோமளாங்கனும் இரவிவர்மனைத் துணைகொண்டு யுத்தம் புரிய யத்தனித்திருப்பதைக் குடிசுநீர்ந்து இனிச் செய்வது யாதென்று வருந்தினார்கள். சங்குபேரிகைகளின்முழக்கமும் ஆரவாரமும் கேட்டுடமுந்த அரசன் தூதாவரை யழைப்பித்த நடக்கும் விசேடத்தை யறிந்துவரும்படி கட்டினையிட்டு, விசுரமசேனையும் மற்ற மந்திரி பிரதானிகளையும் வரவழைத்து, “ஏதோ சத்தரு பட்டணத்தை முற்றுகை போட்டிருப்பதாகத் தோற்றுகின்றது. நாயிக்குச் சகரவந்திரியாயிருந்துக் கொஞ்சமு மச்சமின்றி இவ்வளவு தீர்த்துடன் வந்தவன் யார்? கூணப்பொழுதேனும் விண்சாலம் போக்காமற் சத்தருவை ஜயிக்க முயலுங்கள்” என்றான். இதற்குள் தூதவர்கள் திரும்பிவந்து, “அரசே, சோமபாலன் அழகாபுரி இரவிவர்மனையடுத்துத் தங்கள் சோகத்தையும் மர்மங்கனையும் உரைத்துச் சைன்யமொன்று சேர்த்துக் கோமாளங்கனும் அவ்வரசனைத் துணைகொண்டு போர்புரிய வந்திருக்கின்றார்கள். சேனைகள் பட்டணத்தைச் சற்றிக் குடிசுநீர்க்கொள்வையிட்டுப் பலவிதமாய் வருத்துகின்றார்கள். தங்களை இகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள். இன்னும் சிறிதுகாலத்திற்

குள் பட்டணத்துட் பிரவெளிப்பார்கள்போற் காண்கிறார்கள்” என்றனர்.

அரசன் விசுரமசேனைப்பார்க்க அவன் பணிந்து, “ஐயனே! யானுத் தங்களைப்போலவே வியப்புற்றேன். இரவிவர்மன் எவ்வளவு! நம்மேல் தளமெடுத்து வருவதென்றால் யானே சிங்கத்தை எதிர்ப்பதுபோலாயிற்றே! இது கடவுள் ஆக்கியெயன்றே தெளியவேண்டும். யுத்தம் புரிவதே யுத்தம்” என, அரசன் சேனாபதியைப் பார்த்தான். அவன்வணங்கி “உத்திரவாணற் சேனையை நடத்துகிறேன்” என்றான். இதற்குள் குடிகள் “கூ”வென்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு அரசசபை நாடி “ஓ மஹானுபாவர்களா! துஷ்டாரண சோமபால கோமளாங்கர்கள் அழகாபுரத் தரசனுடன் பட்டணத்தைச் சற்றிச் சைன்யங்களை விடுத்து எங்களைப் பலவிதமாய்க் கஷ்டப்படுத்துகிறார்கள். தெய்வம் உங்களைக் கைவிட்டதோலீருக்கின்றது. சோமபாலனை அரசனுக்கி நங்கன் வாழோம். நீங்கள் சிங்கத்தையொத்த பஜபல முடையவர்களாகையால் யுத்தத்திற்குவெளிப்படுங்கள். நங்களும் துணையாய் வருகிறோம் நீங்கள் பிராணனை விட்டால் நங்களும் போர்புரிந்துண்டாய் போம். அன்றேல் இச்சிற்றரசனைப் பறக்கடிப்போம்” என்று முறைபிட்டனர். “என் பிராணை விசுரர்களே! இதோ நான் சைன்யத்துடன் போர்புரிய வெளிப்படுகின்றேன். பிறகு கடவுளிடம்போல் முடியும்” என்றவர்களைய யுத்தத்திற்குச் செல்ல உத்திரவனித்துக்கொண்டிருக்க, இரவிவர்மனுடைய தூதர்கள் தோன்றி அரசன் தீரத்தைக் கண்டு வியந்து, “ஓ இராஜசேகரா, நங்கள் இப்பட்டணத்தை முற்றுகையிட்டுருக்கும் அரசன் தூதவர்கள் அவ்வரசன் தந்த திருமுகத்தைக் கொணர்ந்தோம். தங்கள் உத்திரவு என்ன?” என்று கூறித் திருமுகத்தை நீட்டினார்.

விசுரமசேனன் அதை வாங்கி, “மகராஜராஜ துக்கபுக்க குலசேகர வீரசேகர சிரோன்மணி அழகாபுரிய நீதி வழுவது அரசாட்சி செய்தவரும் இரவிவர்மபுத்திர திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி பாலைவன மாரும் குலசேகர வேந்தற்கு எழுதிய நிரும். தாம் நீதிதவறி நடப்பதுந்தக்கள் தமதுபிதாவின் சகோதரரின் குமாருடும் நமது உத்தம் நண்பருமான பாரகாமசேகரப் பெருமாரைத் தமது பிதாவின் கோரிக்கையால் நியமிக்கப்பட்ட சேனாபதி ஸ்தானத்தினிள்

றும் நீக்கி அவர் குமாறனும் போர்ச் சேவகருமான தீர்பாரக்ரமஞ்சு கோமாளாகச் சேகரப் பெருமானையாதொரு காரணமுமின்றித் காராக்கரத்தி லடைந்து அவர் முதற் புதல்வனாகிய சோமயால்சேகரப் பெருமானைப்பட்டணத்தைவிட்டு வெளியேயுதரத்திலிட்டார். பாரக்ரமசேகரப்பெருமான் எமது உத்தம நண்பரான படியால் அவருடைய உத்தமகுமாரர்கள் எம்மிடம் அபயங்கோரினபடி அவர்களுக்கு இந்தப் பாலை வளத்தை ஆளும்படி அபயந்தம் கொடுத்தோம். தாம் இனி அநாசுந்நாமேனும் இவ்விராஜானியிலிராது ஐடிப்பீயம் உயிர்த்தப்பிப்பிழைப்பீர். அன்றோல் புத்தமுசுத்தி லீறக்ககடலீர். இவ்விரண்டிலொன்றை இந்தத்துவரிடம் தெரிவிப்பீர். மறக்கின் இனி ஒரு கடிக்கையில் நீரிருக்கு மிடந்தேடிப் பிடித்துக் கொலை செய்து இவ்விராஜபத்தை ஆள்வோம் தவிர, தமது கொடுமை சகியாத தமது சேனைகள் யாவும் நமதிடம் அபயம் கோரிச் சேர்ந்திருப்பும் அறிவீர். இவ்வணம் மகாராஜ ராஜசேகர இரவீவர்முடியாலன் பாத சேவித சேனாதிபதி குடாரவீர்தன்" என்றிப்படி வாசித்தான்.

அரசன் இந்நனைக்கேட்டுக் கண்களிலிருந்துப்பொறி பறக்கக் கட்டுகின்றதுடன் கலகலவென்று சிரித்துக் "ருவசேகரன் புத்தத்திற்குப் பந்தது உயிர் பிழைப்பவனல்லவென்றும் தன் சேனை சத்தருவைச் சந்தா லும் உயிரிருக்கமட்டும் போராடுவனென்றும் இரவீ வர்மனுக்கு உணாயுக்கள்" என்று துணுவையயும் பிச்சேனாதிபதியை அழைத்து, "நீயும் சத்தருவாக்கி ணக்கிச் சேனையை யனுப்பி இனி என்செய்க் காத்திருக்கிறாய்" என்று கடிந்து வினாவ, அவன் அவர்பாத த்தில் விழுந்து, "அரசே, நானொருநாளும் புறங்குறிப்பிழைப்பவனல்லன். சைன்னியம் சத்தருவை அடைந் திருக்கின் யானறிபாமலே சென் றிருக்கவேண்டும். என் பேரி லென்மறஞ் சந்தேகம் வேண்டாம். என் பிராண னிருக்குமட்டும் தங்களுக்குகொரு குற்றமும் செய்யே னன். சத்தியம்" என்றான் அவன் முகக்குறியால் வஞ்சக னல்லவென்றானாந்து விக்ரமசேனையார் பாரக்க அவ னும் "ஐயமேயில் வெருகவாய்ச் சோமயால்ன் செய்து வந்து இராஜத்தரோகத்திற் கிணக்கிச் சில சைன்யத் தலைவர்கள் சச்சரவு செய்து அவர்களை அகற்றினான். அவர்களுக்குச் சேர்ந்து சைன்யத்தைத் திருப்பியிருக்கி ணு மிருக்கலாம். நம்சேனாதிபதியின்மேற்குற்றியில்லை. எல்லாம் சிவன் செயல்" எனக் கூறினான்; "எமக்குத் துரோகம் செய்யாச் சேனை யேதேனுமிருக்கின் நடத்திவா" என்று சேனாதிபதியுக்குக் கட்டியை யிட்டு புத் தத்திற்கு ஆயத்தமாயின் குவசேகரன்.

மந்திரிகளும் மற்றப் பிரதானிகளும் அரசன் தீர்தைப் புகழ்ந்து ஆபுத்தரித்து வெளிப்பட்டார்கள். அரசனும் ஆபுத்தரித்து புத்தசன்னத்தனாகித் தன் பத்திரிகளிடம் விடைபெற்றபின் அரசன்மனையை விட்டு மந்திரிகளுக்கு சேனாதிபதியும் மிகுந்தசேனையுத் தன்னைச் சூழ்ந்துவாச் சிம்மத்தைப்போற் காச்சித்துச் சத்தரு சைன்னியத்தை எதிர்த்தான். குடிக்கள் யாவும் புத்தகோஷம் செய்து ஆரவாரித்துச் சத்தருசேனை களுடன் அரசனுக்குதவியாய்ப் போர் புரிந்தனர்.

அக்காலத்திற் பிரங்கமுதலியவை இல்லை. சிறு துப்பாக்கிகள்கூட வழக்கத்தி லில்லாதிருந்தன. அரசர்சுக்கும் சேனாதிபதியுடைய அகவலைக் கையாண்டு வந்தனர். வான் பரிசை கதை குந்தம் கட்டி, வில் அல்ல

தாம் முதலியவைகளை பெரும்பாலும் புத்தக்களில் உபயோகப்படுத்தப்பெற்றன. இருதிறச் சைன்யக்க ளும் ஒருங்கி ஆரவாரித்துப் போர்புரியவும் அழகாயு சைன்யத்தில் பாதியும் பாலைவை சைன்யத்தில் முக் கல்பாகமும் அழிந்தன. இரவீவர்கள் குவசேகரப் பெருமான் தீர்த்தைப் கால்மரே தலைமடாப்பச்சேனை மைவெட்டிச்சாய்ப்பதையும் அவருக்கு இடமும்வலமும் விக்ரமசேனனும் சேனாதிபதியும் அவரை யகலாமல் கடினமாய்ச் செய்யும் புத்தத்தையுக்கண்டு திகிலடை ந்த இவர்களை வெல்ல இயலாதென்று ஏங்கி நிற்க, அவனைத்தேற்றிச் சேனையை எச்சரித்துக் குவசேகரப் பெருமான் சேனையை எதிர்த்துச் சோமயால் னும் கோமாளாக் கனும் இரவீவர்மனுடையும் மற்றவீரர் களுடனும் அரசனை எதிர்த்துச் சேனாதிபதியும் துப் பாக்ஷியார் கடலிவ அவன் குவசேகரன் பாதத்தில் நமஸ்கரித்து வீழ்தான். பாலைவனவீரர் பெருவெள் ளுடன் ஆழகாபுரசேனைக்கு எதிரிற்க மட்டாமல் ஓடத்தலைப்பட்டனர். அரசனும் மந்திரியும் சைன்யக் களுடன் போராடிப் பிறகு அரசர்களுடன் போராட நேர்ந்தமைபால் அரசன் களைத்துப் பூமியில் வீழ் தான். உடனே விக்ரமசேனைச் சத்தருக்களுக்கு இடங் கொடாமல் அரசனைப் பாதகாத்துத் தன் உயிரைபால் காப்பாற்றிக்கொண்டு புத்தம் புரிந்துவந்தான். இப் படித் தன் லாசனமட்டும் போராடி இனி முடியாதென்று தோன்றவில், கோமாளாக் கனைக் கொல்ல வெண்ணி அலனுக்கு நேராய்த் தனது வானை ஓங்கிப் பாய்ந்து வீசினான். இதற்குள் கோமாளாக் கன் கத்தி வீச்சுக்குச் சற்றித விளகவே, அவனருகில் நின்றிருந்த குடாரவீர்தன், வெட்டுண்டடிந்தான். சமயம் பார்த்து நின்றிருந்த கோமாளாக் கனும் சோமயாலும் துணைய ரோடு ஐடிச்சென்று குவசேகரப் பெருமனையும் விக்ரமசேனையும் பிடித்து அவர்களைபுத்தக்களை அசு ந்றிச் சிறைசெய்தனர். இது தெரிந்து மற்றச் சைன் யக்களுக் குடிக்களுக் தங்கலாசனமட்டும் சண்டை செய்து அரசனையும் விக்ரமசேனையும் மீட்க முடியாமற் போகவே புறங்காட்டி போடினர். அழகாயுத் தரசன் ஜப்பேரிகையை யடித்துப் பட்டணத்துட் பிரவேசித்து அரசன்மனைக் கெதிராய் வருவதைக் கண்ட இராஜபத்திரிகளுக்குத் தோழிகளும் விக்ரம சேனைச் செய்திருந்த தத்திரத்தால் அரசன்மனையை விட்டுப் பிழந்துவார வழியாய் வெளிப்பட்டு விக்ரம சேனைச் சிரகத்திற்குச் சென்று அவன் மனைசியுட னும் தங்களுக்குக் கெதிர்பார்த்திருந்த விஜயசேகர னுடனும் இரகவியமாய் மானவதிதசம் நோக்கிச்சென் றனர்.

இரவீவர்மன் சோமயால்கோமாளாக் கருடன் அரசன் மனை செல்ல அங்கெவருயில்லாதிருக்கக் கண்டு ஆச் சரியமுற்று இராஜபத்திரிகன் மறைத்துபோன மார்க்கம் அறியாதாராய் அம்முயற்சியைவிட்டுப் பொக்கி ஷுக்கையும் இராஜாக்கத்தையும் அபகரித்துக் குடி களை யடக்கி இரவீவர்மனுக்கே பட்டங்கட்டுவித்துச் சோமயால்ன் முதன்மந்திரியாகவும், கோமாளாக் கன் சேனாதிபதியாகவும் நியமிக்கப்பெற்று இராஜ்யபரி பாலனைச் செய்யத் துவக்கினர். பாரக்ரமசேகரன் மானகாலத்தில் சோமயால்னைக் கேட்டுக்கொண்ட படி குவசேகரப்பெருமனையும் விக்ரமசேனையுக்க

காரங்கிருக்கதி லடைத்துவிட்டனர். இக்காரக்கொ கங்களின் அறைகளிலடைக்கப்பட்டவர்கள் வெளிப் பட்ட பிறகு மிகவும் பந்தோபஸ்தாயம் சிலத்துவா ரங்களை யடைத்துத் தக்கபடி சுட்டப்பட்டிருந்தன. பிரஜைகள் இனிச் செய்வது யாது என்று அழகா புர்த் தாசனாக்குக் கீழ்ப்படிந்து மணியிலா மனதாய்

நடந்து வந்தார்கள். மஹாதேவர் யுத்தத்திற் தப்பித் துக்கொண்டு மாறுவேடம் பூண்டு மானவதேசஞ் செய்து அரசனையும் விக்ரமசேனையும் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருப்பதை மாவள இராஜனுக்கும் இராஜ பன்னிகட்குத் தெரிவித்து அவரைச் சிறைமீட்க வேண்டிய முயற்சி செய்துவந்தார்.

க ம் ப ர ர ம ர ய ண ம்

அயோத்தியா காண்டம்—9. பள்ளி படைப் படலம்.

[812-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பரதன் நடுமழும் வியக்கற் பாலதோ.

‘பாருணக்காக்கினேன்’ என்றிக்கு சிற்ற கைகேசி அங்கு வடநூலில், “ஆதலால், அரச நீதியை யறிந்த பரதனே, நீ யதனை இனி ஆள்க” என முடித் தனர். இயலுமேல் அண்ணையாகற்றி மண்ணினைக் கைக்கொண் டாள்வது அரசநீதிக் கயவானதன் மென்னுமோர் கொள்கை ஆரியர்தர்மத்தில் அமைத் திருந்தது. எல்லோர்க்கும் எந்நிலையிலும் எக்காலத் திலும் எத்தொழிலிலும் ஏற்புடையவோர் அறத்தினை முதலறமென்றும், மற்று நிலைக்குத் தொழிற்ருந் தக்க வரது வேறுபட்டு சிக்குழிக்கு அறத்தினைச் சார்பற மென்றும் வகுத்துக்காட்டி, ஆரியநாகரிகம் முதல மந்தை மறத்திலதேனுஞ் சார்பறத்திற் குடன்பட்டு நடந்ததென்றும், திருவள்ளுவராயனாரும் ‘அதற்கொ ருவாறு ஒவ்வியிருந்தனரென்றும், கம்பரோ சார்பறச் சூழ்ச்சிகளிற் சோரது முதலறத்திலேயே முனைந்த உணர்வினரென்றும் முன்னர் (3-வது வால்புழம், இதழ்க்க 1 முதல் 25 வரையில்) விசிவுற விளக்கி யிருந்தலால் பீண்டுமிடிக் கவைகளை வரைதல் மிக்க. எனின், இங்கு உணர்த்தருகியது ஒன்றே. சூதினால் பாண்டவர்தம் பாகத்தை வெளைய சமோதனனும் இச் சார்பறத்தைச்சாரந்த இராஜகர்மத்தின் எல்லைக் குள் காக்கப்பட்டவனே என்னுங்கொள்கை ஆரியத் தினுளது. அக்கொள்கையைத் தழுவின ய வான்மீகர் நூலில் கைகேசி, “அரசநீதி அறிந்தவனே, நீயிதனில் யாதும் பிழைகாணாமல், எய்திய இவ்வரசினே இனிது ஆள்க” என்று குறிக்கலாகின்றனர். அன்றைத் தினைக் காதகம்பர்பிரான், கைகேசியிங்குடத் தன் சூழ்ச்சிக்கு அரசநீதியைத் துணையழைக்க உண்கொண்டார்.

அறந்தான் எதுவேயாயினும், அன்பினால் உயர்ந்த பரதன் தன் அண்ணையையும் அவள் செய்கையையும் அடிபுடன் மறத்துவிட்டான். கொடியான கூறித் தன்முன் தாயெனநிற்குமத் தீயோனைப்பற்றிக் குமைத் துயிர்கொல்லப் புருகின்ற கரங்களை அசனியபஞ்ச ஒன் றொடொன் றடித்தி,

மாண்டன நெந்தையென் றும்முன் மாதவம் பூண்டன னின்கொடும் புணர்ச்சி னாலென்றால் கீண்டிலென் வாபது கேட்டு சிற்றபால் ஆண்டன நேயன்றே வரசை யாசையால்

என்று தன்னிழிவைப் பகர்வான்போல் அவன்பழி யை அறையலுற்றான். தந்தையை மாய்வித்துத் தமையனையர் திருநாடு தோற்றித்துப் பாரினைத் தன் புணர்ப்பினால் ஆளுமாறு ஆக்கிய பாவி யிவள்வாயைத்

கிண்டாது கேட்டு சிற்றதால், ஆசைபற்றி ஒருகால் அவ்வரசினே ஆளத்தான் இசைந்தாலே பரதன் என் றெவரும் எண்ண வண்ணம்,

நீயின மிருத்தனை யானு சின்றெனன் ஏயெனு மாத்திரத் தெற்று சிற்றிலென் னாயகன் முனையுமென் றஞ்சி னேனலால் தாயெனும் பெயரெனைத் தடுக்கற் பாலதோ எனத் தொடர்கின்றனர். பெயராளில் மாத்திரமே யன்றித் தந்தை பலவற்றால் உண்மையே தாயிவள் தனக்கு ஆவான் எனப் பரதன் தன்னைத் திருத்திக் கொள்வான்போல் வெஞ்சினத்தால் விழைவால் வஞ்ச கப் புக்கழ்ச்சியால்,

நோயீ ரல்லீர் துங்கனை வன்றன் னுயிருண்டர் பேயீ ரே நீ நின்ன மிருக்கப் பெறவீரே மாயீர் மாப வன்பழி தந்தீர் முலைத்தீர் தாயீ ரே நீ நின்ன மெனக்கென் றறவீரே.

[உன் கணவனது உயிரைத் தின்றாய் ஆயினும், நீ ஒரு கோய போல்வாய்அல்ல. அவன்உயிரை உண்டபின்னும் நீ மாபாது இருப்பதால் பேயே ஆவாய். எனக்கு முன் முலை தந்தாய், இப்பொழுது மாபாது கோடிய பழியைத் தந்தாய், ஆகையால் எனக்கு நீ தாயே ஆவாய்—ஆகி எனக்கின்னும் என்ன தருவதற்கென்கின்றாயோ!]

எனச்சின நகை பெயரிந்து கைபிசைந்தனர். நோயும் பேயும் பற்றியவ ருயிரை உணவெடுமெனிதும் அவ் விரண்டிற்கும் ஒரு பேதமுளது. நோயாளி இறந்த பின் அந்நோயு மில்லையாதலின், உண்டஉயிரோடு தா னும் மாய்வது நோய். பேயோ தான் பற்றிய உயிரை உண்டபின்னும் இருக்கப்பெறும். ஆதலின் பேயென நின்றவன் தனக்கு முலைத்த பான்மையால் தாயு மாகிய தன்மையை விளம்பி வியர்தனைப் பரதன். “ஆயிரம் இராமர் சிங்களேன் ஆவரோ” என்று புக்கழ் தற்குரிய பெருமை பரதனுக்கு வந்ததும் அத்தாயி னால் தானே என்பதை என்னுங்கால் கைகேசி தான் செய்தகொடுமைக்குத் தக்கபடி ஈடுசெய்துவிட்டான் என்றே மதித்தல் வேண்டும்.

மன்னவன் மாய்த்ததும் பிரிவரிய இராமன் அடவி போர்த்ததும் ஒருபுறமிருக்கத் தன்னைச் சூழ்ந்துகொண் ட பழியே பரதனைப் பெரிதற் துன்புறுத்துகின்றது. அப்பழி செய்தது கைகேசியேயன்றி இராமனுதான், உடன்பட்டாரேனென உயக்குவானாகி, [டூள் மாளு மென்றே தந்தையை யுன்னுள் வசைகொள் கோளு மென்னு லேபெயல் கொண்டா துவன்றேல் மீளு மன்றே யென்றையு மெய்யே யுலகெல்லா மாளு மென்றே மோபின னன்றே வரசான்றான்

[அரசாள்வதற் குரியவருண இராமன், தந்தை மாள்வான் என்பதைக் கருதாமல், இப்பழிகாரி செய்த கொடுமை என்னாலேயே என்று கொண்டுவருதல் வேண்டும். ஆதலாற் றான் காண் உண்மையில் இவ்வவுகையெல்லாம் ஆள்வேன் என்ற நிச்சயத்தால் அவன் காட்டிற்குப் போயினான். இல்லையேல் அவன் மீள்வான்வல்லே]

என எண்ணியெண்ணி னைக்கின்றான். அனைத்தற்கரிய கோபம் பின்னாலேயே கொழுந்த விரட்டாற்போல், சில்லார் தோளான் மேயினன் வெங்கா னைமென்ன நல்லா னையன் றுஞ்சின னுஞ்செ யனையானைக் கொல்லேன் மாயேன் வன்பழி யாலே குறைவற்றே னல்லே லுறையா னன்புடையார்போ லுழுகின்றேன்.

[வந்தாய்க்கிய தோளுடைய இராமன் கொடிய காணக் போயினன் என்னக் கேட்ட கல்வன் தயரதன் உயிர் கீழ் கிழை. கொடியவனாகிய காலே அச்சொற்கேட்டும், விதம் போன்ற இவனைக் கொல்லாமலும் காலே சாகாமலும் சிற் கின்றேன். இதனால் குறைவற்ற பெரும்புரியால் சிறைத் தவறாகின்றேன். ஆகியும், அன்புடையவார்போல் அழு கின்றேனே]

எனக் கைகேசியைக் கொன்றொழிக்க மாட்டாத் தன் கைகளைப் பிசைந்த வாங்கிக் தன்னையும் ஏசிக்கொள் ளும்தனை. பின்னரும்,

கொன்றே றானென் றந்தையை மற்றுன் கொலைவாயா லொன்றே காணத் தண்ணலை யுய்த்தே னுலகாள்வே னின்றே னென்றானின்பிறை யுண்டோ பழியுண்டோ வென்றே னுந்தா னென்பழி மாயு மிடமுண்டோ.

[உன் கொலையுரியும் வாயைக்கொண்டு என்ந்தையைக் கொன்றேன். அது ஒன்றாகவே. இராமனையும் காட்டிற் கு ஒட்டினேன். இனி இவ்வவுகை ஆள் சிற் கின்றேன்; என்றால் உன் பிறையுமும் பழியும் ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் எனக்கே. இந்தப்பழி என்னைக்கேனும் தீரும் வழிதான் உனதோ,—இல்லை]

என வஞ்சகக் கள்வன் என்னும் பழியைத் தயரிற் மிகுதியால் தானே வாங்கிக்கொள்கின்றான். கைகேசி கையைத் தூண்டியவன் பாத எல்லெனென்பது நிச்சயம். ஆயினும் அப்பழியைத் தனதேயாய்த் தாங்க நேர்ந்த விது இயற்கையே. தனக்கில்லாப் பழிவாயும் பாவத் தையும் தனதாகக் கொள்வது தாங்கரிய தயரத்தின் கோலங்களுள் ஒன்று பிரம்மாத்திரத்தால் அழிந்து கிடந்த இலக்குவனை சேக்கிழ இராமன் தானெடுத்த பொய்ப்பிறைக்கும் ஒல்லாப் பெருந்தயரால் கைந்து,

மண்மேல் வைத்த காதலின் மாதா முதலோர்க்குப் புண்மேல் வைத்த தீசிகர் துன்பம் புருவீத்தேன் பெண்மேல் வைத்த காதலி னிப்பே றுகன்பெற்றேன் என் க்மல் வைத்த நென் புகழியான் றுனெனிசியிலே

என்று புலம்புமிடத்தும், மண்மேல் தான் வைக்காத காதலை வைத்தார்போலிரங்கித் தனக்கு எளிமையும் பழியும் இழைத்துக்கொண்டவனுபதம் இவ்வியற்கை பற்றியே.

பரதனின் கின்று பாவமும் பழியும் வந்துற்றன. அவை தீருமாறில்லை பென்னை தளர்ந்தனாலும் பின்னர் ஒருவண்ணகு சிறிது தேறி,

கண்ணு லேயென் செய்கின யின் னுறச் சிவர்காண மண்ணார் பாரா தென்னுவர் வளரா பழிபூண்டா யுண்ணு ரஞ்சம் கொங்கில தென்று முறையுண்டெட் றெண்ணு தின்றே னன்றி யிரேனென் னுயிரோடே

[யான் இனிச் செய்யப்போவதைக் காணுதவரையிலுந் தான் இவ்வவுகத்தவர் என்னை என்னுவார், (அதனைக்கண்ட பின் என்னமாட்டார், நீயோ உன்செருத்தும் சிறைவேருது) வீண்பழியே பூண்டாய், நீ பெனக்குத் தேடிவைத்த விவந்த தையான் உண்டால் தானே எனக்குக் கேடு வருட—(இராச் சியத்தை ஆண்டால்வாது எனக்குப் பழியில்லை) இதனை எண்ணியே காண் உயிருடன் இருக்கின்றேன்; அல்லாக் கால் உயிர் கீழ்க்கிருப்பேன்.]

எனத் தன் பழிக்கும், ஏற்றுள் பாவிக் கும்பி வயிற்றின் னிடையெகித் தோன்றார் தீரார் பாதக மற்றென் றயர் தீரச் சான்றுத் தானே நல்லற மாகத் தகைஞரால் முன்றுக் காண மா தவம் யானே முயல்கின்றேன்

[பாவியாகிய உன் நரகம்போன்ற வயிற்றில் பொருத்தி யிருத்தலால் வீணாத தீராத பாவம் கீழ்கி என் துயரம் ஒழிய, கல்லறமே சாட்சியாகப் பெருமையையும் மூன்று உலகமும் காணுப்படி காண் பெரிய தவம் செய்வேன்] எனத்தன் பாவத்திற்கும், கழுவாய் இவை பிவையெ னத் துணிக்து, கைகேசிக்கும்,

சிறந்தார் சொல்லு நல்லுரை சொன்னேன் செயலெல் மந்தரத் செய்தா யாகுதி மாயா லுயித்தனைத் [லா துறந்தா யாகிற் றாயையு மாதி யுலகத்தே பிறந்தா யாதி யீதல் தில்லை பிறிதென்றான்

[பெரியோர் சொல்லும் கல்வ ளார்க்கைகளை உனக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். தானாகப் போகமாட்டேனென்ற உன் உயினை விட்டுவிடுவாயாகுதி நீ செய்த கொடுமைகளை மறந்தவளகி மனம் வருந்தாதிருப்பதுடன் தயவளும் ஆவாய், இவ்வண்ணம் நீ இறப்பதாற் றுன் பிறத்தன்புனை எய்தக்கூடும், இதுவன்றி உனக்கு வேறு வழியில்லை]

என்று அறிவுறித்தி, இனி இப்பாவியின் பக்கத்திராமல் தன்னதாய் ஆறுமப்படி தூய்க்கோசலையின் பொன்னடி தொழுவன் என்று பரதன் எழுந்து போயினான்.

வாரா வன்பழி பூண்டதல்லால் ஏழைக் கைகேசி தன் குழவினையினால் கண்டதொன்றில்லை. இந்தப் புணர்ப்பினால் எத்தனையோ செல்வமும் சிறப்பும் தனக்கு வந்தெய்துமென் றெண்ணியதற் கெதிராக, கணவனை இழந்து, கிராவரும் புணிக்கொலாம் வேதமே பெனத்தரும் இராமன் தந்துறத், மைத்தனுரைவையு மிழந்து, புகழும்பிழந்து, பழியின் பெருஞ்சமையோடு வசைவெள்ளம் நீந்தவேண்டியவ ளாயினான். ராபர்ட் பர்ன்ஸ் (Robert Burns) என்னும் ஆங்கிலக் கவி,

But, Mousie, thou art no thy lane
In proving foresight may be vain
The best-laid schemes o'mice and an'men
Gang aft agley,
An' lea' us nought but grief an' pain
For promised joy.

என்று மொழிந்த சொற்கள் கைகேசியை ஓர் கண் டெலையுடன் பொருந்தாமாறு செல்விதின் இணைத்து வைக்கின்றன.

அமைமயம் வாய்க்குமேல் வாய்சினைந்த வசைகளோ டல்லது ஒருவரும் ஒருவர்க்கும் உள்மீக்கத்தினுள் வரமாட்டார். மாறுட இயற்கைக்கு மாறுபாடின்றி உள்ளதை உள்ள வரவே உரைக்கும் வாய்மையாளர் என்னும் புகழ் பெரிதுடைய அம்முனிவர்தம் னாலில் போனவிட மெல்லாம் பரதனை வவன் புனவிதி தொடர்ந்தது. வந்த பரதனைக் கண்டவுடன் கோசலையும் வேறே

வார்த்தையின்றி, "இராச்சியத்தில் ஆசையுள்ள உள் ளால் பகையற்ற இராச்சியம் அடையப்பட்டது; அது தானும் கைக்கேசியின் கொடிய தொழிலால் சடிதலில் அடையப்பட்டது.....இந்த இராஜ்யம் அக்கைக்கேயி யால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதன்றோ" எனப் பர தனது என்பெலாம் இரிதர இழித்துப்பேசினார். இச்சொல் பகரவருமுன் வான்மீகர், கௌசகையை நன்மன முடையவள் என்ற அடைமொழியால் குறிப்பிடுவார். நன்மனமுடைமைக் கடையாளம் இதுவேயாகின் என்ப செய்! துயரத்தால் அம்மனம் உடைந்திருப்பதால் பரதனுக்கு இயையாமாற்றம் இது இயம்பினுள்ளென்று மமைதிப் பொதுக்கலரிது. பொன்னின் மனமுடைந்தாலும் பொன்னேயாகும். பரதனையும் இராமனையும் போன்ற நல்லோர் கறிபெ ருந் துயரத்திற் காடப்பட்டபோது இல்லாப்பழியைத்

தம்மேல் ஏற்றிக்கொள்ளின் கொளலாமன்றிப் பொல்லா வசையைப் பிரித்தலை சமத்தமமாட்டார். இவ்வம்பிணல் மருமத்தில் எற்றுண்ட பரதன் மதிமாழ்க்கித் தன்னு டம்பாடின்றி நடந்த சூழ்ச்சி யதுவென்று அருந் குள் பற்பல அறையலுற்றான். அவைகளைப் பின்னர் ஆராய்வேயாம். இவைபாலும் இருந்து கேட்ட கோசலை பரதனை நோக்கி, "என் புதல்வனே, உனது மனம், லக்ஷ்மணன் மனம்போல் தேய்வாநீநமாய்த் தருமத்தி னின்று தவறாது நிற்கின்றது" எனப் பாராட்டினான் என்பர் வடநான் முனிவர். மனிதர் மனம் தருமத்தி னின்று தவறவேண்டுவதே இயற்கையென்பதும், தவறாதிருக்குமாயின் அது தேய்வாநீநமே என்பதும் தான் கோசலை வடமொழியில் அம்முனிவர்பால் கற்கவல்லவ ளாயினார் போலும்.

க ள வி ய ற் க ர ி கை

[814-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

30. நயத்து துறையும் நவன்வாழ் பதிவிலு யாணர்மீக்க கயந்நந்த வேழம் விந்து லிமாரன் கலைவிருநல் முயன்றன் வரம வழிவிலு யாபின் மொழிக்கிரங்கல் கயந்நந்த வலுக் மதிபுடம் பாடென வைத்தனரே.

என்-என்றி, மதியுடம்படுத்தல் ஐந்தவகைப்பட்ட கிளவியா மென்பதறிவித்தலைக் கருதிற்று. என்னே? பதிவினதுலும், வேழம் வினதுலும், கலைவினதுலும், வழிவினதுலும், வாய் மொழிக்கிரங்கலும் என. அவற்றுள், பதிவினதுலென்பது இரந்து குறையும் தலைமகன் ரேழியுடைய கவர்ந்தா சின்று வறிவை யொருவழிப்படுப்பான் சொல்லுதல். அதற் குச் செய்யுள் வருமது:—

தாரென்னவோற்கு கடைமுடி மேற்றனித்திக்கண்வைத்த காரென்ன வாரும் கறையிடற் றம்பல வண்கையிலே யுரென்ன வென்னவும் வாய்திற வீரொழி வீர்பழியேற் பேரென்ன வோவரை யீர்விரை யீர்க்குழற் பேதையரே. —நீநக்கோவை-56.

அறையார் சுழல்மன்ன ராற்றுக் குடியும் சாய்த்தழியக் கறையா ரயில்கொண்ட கோள்கண்ணிக் கார்ப்பு [அன் டாப்பு] சின் ற பிறையார் திருதறத் பெண்ணா முதனன் காப்பிலையீர் மறையா துறையி னெமக்குறம் பேரொடு வாழ்பதியே. —பாண்டிக் கோவை.

அருவி யார்க்கும் பெருவரை நன்னீனிக் கன்றுகால் யாந்த மன்றப் பலவின் வேர்க்கொண்டு தூக்குஞ் சிறுகளைப் பெரும்[பழம்] [குழ]விச் சேதா மாந்தியயலது வேய்பயி லிறும்பி னுறழை (?னுறழல்) பருகும் பெருக்கல் வேலிச் சிறுருடியாதெனச் சொல்லவரு சொல்லீ ராயிற் கல்லெனக் கருவி மாமுறை வீழ்த்தென வெருந்த செக்கே முடியு செழுந்தூர் சிறுதினைக் கொய்புணல் காவலு றுமதோ கோடேத் தல்குல் நீடோ ளீரே. —நற்றிணை-213.

செய்வாய் நன்மருக்குற் சிற்றிடெப் பேரமைத்தோட் டையர வல்குற் பனைத்தே(ழு)க்தும்-வெய்யமுலைக் காரே துவர்வாய்க் கருக்கத்தற் காரிகையீ றுரேது சொல்லீ நமக்கு.

—தினவித்தெளிவு.

வேழம்வினது லென்பது தலைமகளுக்குத் தோழியு மோரி டத்திருப்பச் சென்று தன் குறையறிவிப்பான் சில வேழம் போத்தன் ளுள்[வோடு]வென்று சொல்லுதல். அதற் குச் செய்யுள் வருமது:—

இருக்களி யாயின்றி யானிறு மாப்பவின் பம்பணியோர் மருக்களியாவன வாடவல் வோன்றில்லையான்மலையீந் கொருக்களி யார்ப்பவழியிழும் மதத்திருகோட்டொருகீந் கருக்களி யார்மத யானையுண் டோவரக் கண்டதுவே. —நீநக்கோவை-52.

வருமால் புயல்வண்கை மான்றோர் வரோதயன் மண்ணெந்த திருமால் வளவஞ்சி யா (?யன்) இனவஞ் சிறுமுகச் சேயிழையீர் சுருமால் வரையன்ன தோற்றக் கருக்கலைவென் கோட்டுப்பைக்கட் பொருமால் களிஞென்று போத்ததான் டோறும் புனத்தயலே. —பாண்டிக் கோவை.

செம்முசு மாணதர் செங்குக்கு மப்பயா சிற்றிந்த மைம்மலி வாசப் பொழில் [வாய்மதியு] ன்னவாணுதலீர் மும்முத மாரி பொழியப் பொழிமுகில் போல்முழக்கிக் கைம்மலை தாம்வரக் கண்டதுண் டோறும் கடிப்புனத்தே. —பல்கந்தநாமலை.

சிறு விரைக்களப்சு (?எனக்) செந்தா மரைப்பொகுட்டு மாநீனாயீ ரம்போடு வந்ததோ —சோதிப் பொருகாரை வேற்கண்டன் பூபால தீபன் கருதாரி [எனிக்கோர்] களிறு. —கண்டளவளிக்காரம்.

கலைவினது லென்பது தலைமகளுக்குத் தோழியு மிருந்த விடத்துச் சென்று சில மான்போத்தன் ளுள்வோ வெனச் சொல்லுதல். அத்தற்குச் செய்யுள் வருமது:—

கருக்கண் ணையையறி யாமெரிந் . ருேன்றில்லைக் கார்ப்பொழில்வாய் வருக்கண் ணையவன் டாரும் வளரின வல்லியன் ளீர் பொருக்கண் ணையைய கண்பொரு புண் புண ரிப்புணத்திற் மருக்கண் ணையதுண் டோவரத் தீங்கொரு வாண்லையே. —நீநக்கோவை-53.

சிலைமாண் படமணன்ன்ர் செந்நிலத்
தோடச் செருவினைத்த
கொலைமாணயின்மணன்ன்ர் நென்புன
னூண்டன கோல்வணையீ
நிலைமாண் பசுழியி னேவன (?நேவுவன்டு)
தன்னினத் துட்பிரிந்தோர்
கலைமாண் புருத்ததுண் டோவுரை
யிருந்கன் காற்புனத்தே.

—பாண்டிக்கோவை.

அம்புருகல் கிழித்த புண்வாய்க் கலைமாண்
போத்தன வளவோ
மடனூகக் மரீநுயினம் படந்தே.

—பொருளியல்.

ஈறையார்த் சாந்த ம[றவெறித்து] காணா
லுறையெறிந்து வித்தியலூழே ந—பிறையெறிந்துத்
தாமரை போன்முகத்துத் தாழ்முழலர் காணீரோ
வேமரை போத்தன [வீண்டு.]

—நீனைமொழி.

தத்திச் சிலைத்தெழுந்து தார்குறதி மெய்சோர
இத்திக்கி வித்தப் புனத்தினையே—தித்தித்தேன்
போத்தனைய தோர்முழலர் யானெய்த [போ]நொருமாண்
போத்ததேயிவ்வழிப்புக்கு.

—புழம்பாட்டு.

வழிவினாசு வென்பது நம்முக்கு வழி கொல்லுமி
ஊனச்சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

சிலம்பணி கொண்டசெஞ் சீறடி பங்கன்றன் சீரடியார்
குலம்பணி கொள்ள வெண்க்கொடுத் தான்கொண்டு
[தானணியுள்
கலம்பணிகொண்டிடமம்பலங்கொண்டவன்கார்க்கயிலைச்
சிலம்பணி கொண்டதற்குச் சீறார்க் குறையின்கள் சென்
[னெறியே.

—நீருக்கோவை-54.

வெல்லுக் திறநினைத் தேற்றார் விழிநுத்து விண்படார்க்
கொல்லின் மலைத்தசெல் வேல்கொண்ட கோன்கொல்
[விச் சாரலின்றேன்
புல்லும் பொழிலின வேங்கையின் கீழ்மின்ற பூக்கொடியீர்
செல்லு செறியறி யேனுரை யீர் துஞ் சிறகுடிக்கே.

—பாண்டிக்கோவை.

உரையி னீர்மன் னெமக்கே வரையடை
யரும்படார்க் கவலை நீத்திய
பெருத்தயர்..... தருகெறியே.

—பொருளியல்.

வாய்மொழிக்கிரங்க வென்பது இவ்வகை பலவும் வினாவ
வுரைபெறுது நின்ற தலைமகன் வருத்தல். அதற்குச் செய்
யுள் வருமாறு:—

இரத் முடைய கடமாட் டெடையவ ரெம்முடைய
வரத் முடைய வணினிலையென்வா ரிப்புனத்தார்
விரத் முடையர் விருத்தொடுபெச்சின்மை மீட்டன்நேற்
சரத் முடையர் மணிவாய் திரக்கிற் சமு(?)லுக்கென்பவே.

—நீருக்கோவை-57.

தன்னும் புலகடியு மழையுரு
மேறுத்தன் னுனைமுன்னுத்
துன்னும் கொடியிசை யேத்திய
கோன்கொல்லிச் சும்பொழில்வாய்
யின்னும் கதிரொளி வான்முகத்
திரென் வினாவுரைத்தால்
மன்னுஞ் சுடர்மணி போதரு
மோவுக்கன் வாய்கத்தே.

—பாண்டிக்கோவை.

வித்தா சனிகொள்கன் வேத்தரி
வான்பின்னை வென்றிவெற்பிற்
கெத்தார் திரைப்புணம் காவளிற்
பீர்வழி கூறமென்று
வந்தார் சிலர்க்கு வழியறி
வாரொரு வார்த்தைசொன்னுத்
சித்தாது காணும் பவழச்செவ்
வாயிற் திருமுத்தமே.

—வங்கக்கோவை.

இவ்வகை பிறவும் வந்தன வெல்லாம்
'ஔர்த்து துறையுறுது கிழவியுத் தோழியும்
ஔருத்தலைப் பெய்த செவ்வீர் நோக்கிப்
புதுயும் பெயரும் பிறவும் வினாவுப்
புதுவோன போலப் போர்த்துவ கிணத்து
மதியும் படுத்தந் தரிய வென்ப'

—ஔரூ - 6.

என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கண்டுகொள்க. மதியும் படுத்
தல் முற்றம். (ருவி)

31. உடன்படுதோழியியிற் தன்முறாத் தல் கணமாட்டுந் தல்
அடர்க் தேநீர் நன்சுணயின் விம்பம்புலி மல்வணங்கு
நடம்பயி வுஞ்சுண நனின மித்த்தல் நடுங்கநாட்டம்
குடங்குணவென்றவிழிமாறு துறையறவுரைப்பே.

32. உறவா யீறவு ரீடத்து முரவோன் வரவுணர் தல்
தீறமார்க் வகைமைக் கரவுநாட்டஞ்சேட்பு தேத்தலுத்த
வீறலா ரவன மறையே லென்கு. நெனவீடுத்தல்
அறவார்க் துழலை யறியே னென்குறி யார்க்குறவே.

33.
... ..
... .. [கை]யுற பறாசீர்
மாறுத்தகைத்தா நகைத்ததுறையாடல் தகைமறுப்பே.

34. மறுத்தாள் துறிப்பாறத் தேற்றல்மடற்றிறங்கு கூறுதல்பின்
வெறுப்பார் மடலை வெளிப்படுத்தல்[லம்] மடல்
[விலக்கல்
செறுப்பாவெழுதநீநே]டுன்றலக்கேட்படைக்கிழிதல்
ஔறுத்தா எழுநின்றையடையானுனென் னுரைத்ததுவே.

35. உரைக்கத்தத்தத்தமு கோடல்துறிப்பை யறிவுறத்தல்
வினாப்பொருதுழலைவலிதாத்ததுறையாட்பீத்தல்மீக்க
வரைக்கிற கோங்கை...

- 36.
- 37.
- 38.
- 39.
- 40.
- 41.
- 42.

[இச் சூத்திரங்கள் என்...எனின் தோழி
யயிற் துரைத்ததும், கணமாட்டுரைத்ததும், சுனவியத்
துரைத்ததும், பிறைதொழு கென்றதும், தகையணங்கு
றுத்ததும், சடுக்கொட்டமும், குறையுணர்வும, இருவரு
முன்வழி யவன் வரவுணர் ததும், கரவு காட்டமும், சேட்பு
படையும், மறையேவெனதும், கூறனை விடுத்ததும்,
அறியே வெனதும், குறியாள் கூறலும், அரியனாமென
தும், குறமுறை கிணத்ததும், ககைத்ததுறையாடலும், தழை
மறுத்ததும், குறிப்பறித் தேற்றதும், மடற்றிறங்கு கூறலும்,
மடல் வெளிப்படுத்ததும், மடல்விவக்கதும், எழுதரி]
தென்றதும். சேட்படைக்கழித்ததும், அருளுடையனென்ற
தும்,(?)குறிப்பறிவுறத்ததும்,வலிதாசுச்சொல்லித் குறை
சயப்பித்ததும் மெலிதாசுச்சொல்லித் குறைசயப்பித்ததும்,
காணெறி கூறலும், முகம்புத்ததும், கயத்தமை கூறலும்,
பசற்குறியிடக்காட்டலும், இடத்துத்ததும், இடத்துய்த்

தோலாமொழித்தேவர் இயற்றிய

சு ள ர ம ணி

[817-வதுபக்கத் தொடர்ச்சி]

5. மந்திரசாலைச் சருக்கம்

406. காணுடை விரிதிரை வையக் காக்கிய
மாணுட லுடம்பினுள் மறைந்து வந்தவத்
தேனுடை பலங்கலான் தெய்வ மார்க்கம்
தானடைந் துறைவதற் குரியன் தையலே. 169.

கான் உடை விரிதிரை-காணற் சோலைகளை உடைய
கடலாற் சூழப்பட்ட, வையம் காக்கிய - இவ்வுலகத்
தை அரசுபுரிந்த பாதுகாக்கும் பொருட்டு, மாணுட
உடம்பினுள் மறைந்து வந்த - மணிதசரீர்தால் தனது
தெய்வத் தன்மை மறையும்படி அவதரித்த, அ தேன்
உடை அலங்கலான் - அந்தத் தேனையுடைய பூமலை
அணிர்த்திவிட்டனது, தெய்வம் மாபு அகம் - தெய்
வத்தன்மை பொருந்திய மார்க்கை, தான் அடைந்து
உறைவதற்கு - தான் பெற்றுத் தங்குவதற்கு, உரியன்
தையல்-உரியவன் நமது நங்கையாகிய சயம்பிரபையே.
.கான் - காணல் என்பதின் குறை. விரிதிரை - அன்
மொழித் தொகை..

407. ஆங்கவற் சீர்தபின் ஆழி தாங்கிய
சுக்கிவற் கொன்றனக் கிரண்டு சேடியும்
தாங்கிய திருவிணன் தருமற் மென்றலும்
வீங்கிய வுலகையன் வேந்த ளுயினன். 170

ஆங்கு அவனுக்கு சுந்தபின் - அப் போதனத்தி
லுள்ள அவனுக்கு இவளை மணஞ்செய்து கொடுத்த
பின், தாங்கிய திருவிணன் - எல்லாச் செல்வங்களையும்
தாங்கிய அவன், ஆழிதாங்கிய சுக்கு இவன்கொன்றா-
வடசேடியற்கு அரசனுப் திணிசெயுத்தி யாரும் அச்
சுவக்கிரீலனைக் கொன்றது, இரண்டு சேடியும் உனக்கு
தரும் - இரண்டு சேடியின் ஆட்சியையும் உனக்கே
தருவான், என்றலும் - என்று சொல்லலும், (அதைத்
கேட்டு) வேந்தன் வீங்கிய உலகையன் ஆயினன்-அர
சன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொண்டவனுடன்.

408. கொங்கலர் தெரியலான் நிறத்திற் கொள்ளுந்
யிங்கியா னிசைத்ததே யமையும் அல்லதோர்
திக்கணு ளகவையிற் நிமிட்டன் ஆங்கொரு
சிக்கம்வாப்பினர்திடும் தெளிபிலென்னவே 171.

கொங்கு அலர் தெரியலான் திறத்தில் - வாசனை
விரியும் பூமலையை அணிந்த திமிட்டன் விஷயமாக,
கொள்ளுந் - நாம் கண்டு கொள்ளாதருமிய அடை
யாளம், இங்கு யான் இசைத்ததே அமையும் - இப்
பொழுது நான் புராண வாயிலாக எடுத்தே கூறியதே
போதும். அல்லது - அடுத்த நியும், ஓர் திக்கன் நான்
அகவையின் - ஒருமாத காலத்துக்குள், திமிட்டன் -
திமிட்டன், ஆங்கு - தன்னுட்டிலே, ஒரு சிக்கம் வாய்
பினர்திடும் - ஒரு சிக்கத்தை வாயைக் கிழித்துக்
கொன்றிறுவான், இஃது ஏன் - இந்த அடையாளத்
தாலும் நான் சொன்ன இதன், உண்மையை நீ தெளி
வாயாக என்று.

409. நிமித்தச னுரைத்தலு நிறைந்த சோதியான்
உமைத்தகை யிலாததோர் ருவகை யாழ்ந்துகண்
இமைத்தில நெத்துணப் பொழுதும் சுர்மலர்ச்
சமைத்தகை நெடுமுடிச் சுடரத் தூக்கினன்.

நிமித்தகன் உரைத்தலும் - நிமித்தகன் சொல்லக்
கேட்டவுடன், நிறைந்த சோதியான் - நிரம்பிய புக
ழோடு கூடிய மன்னன், உமைத் தகை இலாதது ஓர்
உவகை ஆழ்ந்து - உவமைத்தன்மை. இல்லாததொரு
மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்ந்து, எத்துணைப் பொழுதும்
கண் இமைத்து இலன் - வெகுநேரம் கண்கொட்டா
மல், சுர்மலர் சமைத்த கை-குளிர்ந்த மலர்ச்சமையைத்
தாங்கிய தன் கைகளை, நெடுமுடி சுடர தூக்கினன் -
தனது சிரத்தின்மீது விளங்கும்படி ஏற்றி விணங்கி
லான்.
உமை - உவமை (இடைக்குறை).

410. இருநிதிலத் தலைமகன் இயன்ற ஞாழ்கடற்
நிருநிதிச் செல்வனச் செம்பொன் மாரியாச்
சொரிநிதிப் புனலொடுஞ் சோதி மாலையென்
றருநிதி வளங்கொணு டான நல்கினன். 178.

இருநிலம் தலைமகன்-பெரிய பூமிக்குத் தலைவனு
மன்னன், அ செம்பொன் மாரியாக-பொன்மழையைப்
பொழியும் அந்தப் புட்கலாவர்த்தம் என்னும் மேகம்
போல, சொரி நிதி புனலொடும் - சொரிந்த பலவகை
நிதிகளாகிய நீரோடும், இயன்ற ஞாழ்கடல் திருநிதி
செல்வன் - பொருந்திய சாஸ்திரங்களாகிய கடலில்
விளையும் சிறந்த ஞானமாகிய கேடில் விழுச்செல்வம்
நிறைந்தவனுள் சதவிர்து, ஆன - ஆளும்படி, சோதி
மலை என்ற அருநிதி வளங்கொள் நாம-சோதிமலை
என்ற அரிய நிதிகளின் வளப்பத்தைக் கொண்ட
நாட்டை, நல்கினன் - அவனுக்குக் கொடுத்தான்.

411. மன்னவன் பெயர்ந்தபோய் வாயு வேகைதன்
பொன்னசர் புக்கனன் பொழுதுஞ் சென்றது
கன்னிதன் பெருமையும் கரும்பு சூழ்ச்சியும்
அன்னமென் னடையவட்ட கரியக் கூறினன்.

மன்னன் - அரசன், பெயர்ந்த போய் - நிமித்தகன்
மாணிகையினின்று திரும்பிப்போய், வாயுவேகைதன்
பொன் நகர் புக்கனன் - தனது மனைவியாகிய வாயு
வேகையின் பொன்மயமான கோயிலைச் சேர்ந்தான்.
பொழுதும் சென்றது-அப்பொழுது பகற்பொழுதும்
நீங்கியது (உடனே அந்தப்புர்த்துட் சென்று அவன்),
அன்னம் மெல்ல நடை அவட்கு - அன்னப்பறவையின்
மெத்தென்ற நடையையொத்த நடையையுடைய
அவளுக்கு, கன்னிதன் பெருமையும் கரும்பு சூழ்ச்சி
யும்-தம் மகனின் பெருமையையும் அவருடைய கவி
யான விஷயமாக நடந்த ஆலோசனையின் முடிவை
யும், அரிய கூறினன் - விளக்கச் சொன்னான்.

நகர் - கோயில், மாளிகை.

412. தொக்கின மலர்குதவை விலாத சேரலையும் புக்கினர் தாமரை நகாத பொய்கையும் மிக்கினம் பிறைவிசும் பிலாத வந்தியும் மக்களை யிலாததோர் மனைபு மொக்குமே. 175.

இளமலர் தொக்கு துதைவு இலாத சேரலையும்-புது மலர்கள் அடர்ந்து நெருக்கி மலராத சேரலையும், இளம் தாமரை புக்கு நகாத பொய்கையும்-புத்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்து விளங்காத தடாகமும், மிக்க இளம்பிறை விசம்பு இல்லாத அந்தியும் - மிகவும் இளமையான பிறைச்சந்திரனையுடைய விசம்பில்லாத மாலைக்காலமும், மக்களை இல்லாதது ஓர் மனையும் - குழந்தைகளைப் பெறாததொரு வீடும், ஒக்கும்-(பொலிவற்று இருக்கூர்ந்தன்மைபில்) சமனமாகும்.

413. தலைமகன் தாடனக் காகச் சாகையே நிலைமைகொள் மனைவியா நிமிர்ந்த பூந்நவனர் நலமிகு மக்களா முதியர் தேன்களாக் குலமிகு கற்பகம் குளிர்த்து தோன்றமே 176.

குலம் மிகு கற்பகம் - குலமென்றும் சிறப்பின் மிகுந்த கற்பக விரகுநம், தனக்கு-தனக்கு, தலைமகன் தான் ஆக - தலைமகனை அடிப்படக்கொடவும், மனைவியை நிலைமைகொள் சாகையா - அவன் மணற்கொண்ட மனைவியையும் நிலைபெற்று முதற்பணையாகவும், நலம் மிகு மகன் நிமிர்ந்த பூந்நவனரா - நலம் நிரம்பிய குழந்தைகளே மணமோக்கிய பூக்கொத்துக்களாகவும், முதியர் தேன்களா - முதியோர்களை வண்டுகளாகவும் கொண்டு, குளிர்த்து தோன்றும் - யாவாக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருமாறு இனிதாய்த் தோன்றும்.

'நிலைமைகொள் சாகைய' என்றது பனைத்தமுந்தினை யை. நலம் - உறுப்பு, குணநலனுமாம். மக்களின் மெய்தீண்டல் சொற்கேட்டலாகிய இன்பக்களை ஹகர்ந்து குழந்தைகளை இல்லாவின செய்யும் முதியோர்களைத் தேவை உருவகித்தார்.

414. சூழினை முகத்தன துளைக்கை மாவொடு மாழைநீண் மணியிலை எளிய பண்பினால் வாழுகீர் மக்களைப் பெறுதல் மார்தர்க் காழுகீர் வையத் தரிய தாயதே. 177.

ஆழும் நீர் வையத்து மார்தர்க்கு - கடலாற் சூழப் பட்ட உலகத்தினுள்ள மனிதர்களுக்கு, சூழினை முகத்தன துளைக்கை மாவொடு - முகப்பாத்தை அணிந்த நீண்ட முகத்தையும் உள்துளையோடு கூடிய துதிக்கையுமுடைய யானைகளுடன், மாழை - பொன்னும், நீண் மணி - உயர்ந்த ரத்தினங்களுநாகிய, இவை எளிய - இவைகள் பெறுதற்கெளியன; பண்பினால்வாழும் நீர் மக்களை பெறுதல்-பாங்கறிந்து வாழும் இயல்பு வாய்ந்த புதல்வர் புதல்விகளைப் பெறுதல், அரியது ஆயது - அரியதாகும்.

415. தகனிவாய்க் கொழுஞ்சுடர் தனித்தும் கோழி நிகளவாய்ப் பிளந்தகஞ் சுடா நிற்குமே [ருள் துகளிவாச் சுடர்மணி தானும்பும் பூணினும் மகனொலாத் திசைகளு மலிர மன்னினான் 178.

துகள் இல்லா மணி சுடர் தானும்பும் பூணினும் - குற்றமற்ற மணிகளின் ஒளி பரந்த ஆபணங்களை அணிந்தவனே, தகனிவாய்-அகலினுள்ளே, கொழும்

சுடர் தனித்தும் - கொழுமையான தீபவாளி தனியே அடக்கி இருந்தாலும், கொழுமை இருள் நிகளம் வாய் பிளந்து -- கொழுத்த இருட்டாகிய விலக்கின் பூட்டைத் துணித்து அகற்றி, அகம் சுடா நிற்கும் - வீடு முழுதும் ஒளியுறத் தான் விளங்கும். (அதுபோலவே), மகன் - நமது மகன், எல்லாத்திசைகளும்-எல்லாத்திசைகளும், மலிர மன்னினான் - தன்னாற் பெருஞ்சிறப்புற்று விளங்குமாறு நம்பித்தப்பிறந்துற்றான்.

கொழுமை இருள் - கோழிருள், நிகளம் - காலி வீடும் விலக்கு, தனை.

416. வலம்புரி வயிற்றிடைப் பிறந்த மாமணி நலம்புரி பவீத்திர மாரு நாமகீர் பொலம்புரி மயிலினும் பயந்த பூக்கொடி குலம்புரித் தவர்க்கெலாம் கோல மாருமே 179.

வலம்புரி வயிற்றிடை பிறந்த மாமணி - வலம்புரிச்சங்கினிடத்துத் தோன்றிய சிறந்த முத்தினால், நாமகீர் நலம்புரி பவீத்திரம் ஆகும் - கடல் நன்மையைச் செய்யத்தக்க தாய்மையதாகும். (அது போல), பொலம்புரி மயில் அன்னும் - பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மயில் போன்றவனே, பயந்த பூக்கொடி - நீ பெற்ற நன்மை, குலம் புரிந்தவர்க்கு எல்லாம் கோலம் ஆகும் - தான் பிறந்த குலத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு அதன் பெருமையை விரும்பியவர்க்கெல்லாம் அழகைச்செய்யும் அணிகலன் ஆவான்.

நாமகீர் - கடல், பவீத்திரம் - புனிதம், தாய்மை, பொலம்புரி 'பொன்னென்கினவி', (எழுத்து-புள்ளி மயங்கியல், 356) என்னுள் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் தால், 'பொன்' என்பது 'பொலம்' என்றாயிற்று. கோலம், ஆகுபெயர்.

417. மக்களை யிலாதவர் மரத்தொடு பொப்பெலன் றொக்கின் றுரைப்பதோ ருராயு மூய்த்துநீர் நக்கவா னிளம்பிறை வளர்ந்த நாட்கதிரிச் செக்கவா னனையதோர் திருவு மெய்தினும் 180.

மக்களை இல்லாதவர் மரத்தொடு ஒப்பு - குழந்தைகளைப் பெறுதலுடைய மரத்தொடு உரையும் ஒருபடி-என்று, ஒக்கின் று உரைப்பதோர் உரையும் ஒருபடித்தாய் யாவாரதும் உரைக்கப்படுவதோர் வரைப்பொழியையும், மூய்த்து - வெளிப்பட வெட்டாமல் மூடி மறைத்து, நீ - நீ, நக்கவான் இளம்பிறை வளர்ந்த நாள் கதிர் - ஒளிபொருந்திய சுவையான யொத்த இளம்பிறைச்சந்திரன் வளர்ந்த முற்றிய பொள்ளைச் சந்திரனோடு கூடிய, செக்கவான் அணியது ஓர் திருவும் எய்தினும் - செவ்வானத்தைப் போன்றதொரு போழுகையும் நீ அடைந்தாய்.

மூய்தல் - மூடல். மரம் - அவகேசி (காயக்காத) மரம் என்றமாம்.

418. மானினை மருட்டிய நோக்கி நின்மகன் பூவினுள் மடந்தைபொற் பூவை நானொளித் தேவனுக் கமிர்தமுந் தெய்வ மானென ஒவிறூற் புரோகிதன் உரை ரொகிதனும் 181. மானினை மருட்டிய நோக்கி - (குலனையோ நெய்தலோ வென்று) வண்டுகளை மதிமயங்கச்செய்த கண்

களை உடையவளே, பூவினான் மடந்தை நின்மகன் - தாமரையில் வாரும் திருமகன் என்னத்தக்க உன்மகன், பொன்பூவை நான் ஒளி தேவனுக்கு - அழகிய காயாம்பூவும் கண்டு வெட்கமுத்தக்க திருமேனியின் நிறக்காந்தியோடு கூடிய தேவனென்று சொல்லத்தக்க திவிட்டனுக்கு, அமிர்தம் - ஆகும் தெய்வம் ஆம் என - உண்ணத் தெவிட்டா ஆயிர்தம் உண்டாகும் - தெய்வம் ஆவான் என்று, ஓவு இல் ஞால் புரோகிதன் - இடைவிடாத ஞாற்பயிற்சியை உடைய நமது குலகுருவாகிய நியித்தினன், உரை ஒதினான் - தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னான்.

மாவினை; மா - வண்டு; 'மான்' என்றமாம். மனைவிதன் கணவனுக்குத் திணைக்கத் தீராக் காமனின் பத்தை நல்கலாலும், கூடலின்பம் சிறக்குமாறு உலெங்காலத்து அதனை உணர்த்தலுற்ற நாயகனால் வணங்கப்படும் பெற்றியாலும், இவ்வீன அவனுக்கு "அமிர்தமாந் தெய்வமாம்" என்றார் என்க.

419. மத்தவார் மதகனிற் றமுழவன் மற்பிவை ஒத்தவா றாரைத் தலும் உலகை கைம்பிக முத்தவான் முகிழ்ச்சை யடக்கி மொய்குழல் தொத்தவார் பினையலரன் தொழுதுசொல்லினான்

மத்தம் - செருக்கையும், வார் மதம் - ஓழுமும் மதநீராயுமுடைய, களிற்று உழவன்-பானகளைக் கொண்டு போர்களைத் தை உழுபவனாகிய அரசன், ஒத்தவாறு இவை உரைத்தலும் - பொருந்திவாறு இவைகளைச் சொன்னதும், மொய்குழல் தொத்து வார்பினையலரன் - செறிந்த கூந்தலில் பூங்கொத்துக்களையும் நீண்ட பூமாலைகளையும் அணிந்த வாயுவேகை, முத்தம் வான் முகிழ்ச்சை அடக்கி - முத்துப்போன்ற ஒளிமொருந்திய பற்களினின்றொழுந்த புன்னகையை அடக்கிக்கொண்டு, தொழுது சொல்லினான்-நாயகனை வணங்கிப் பின்வருமாறு பதினூரைத்தான்.

யாப்பிலக்கணம்

செய்யுள்—கலிப்பா

[816-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வெண் கலிப்பா

ஒத்த தாழிசைகளோடு கூடிவருவதால் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா வென்றழைக்கப்படுகின்ற கலிப்பாவின் மூன்றுவகைகளாகிய, நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாக்களின் இலக்கணங்களைக் கற்றோம். இனித் கலிப்பாவின் இரண்டாவது பிரிவாகிய வெண்கலிப்பாவின் இலக்கணத்தைக் கற்கலாம்.

எல்லாக் கலிப்பாக்களையும்போல் துள்ளலோசை சிறக்கவே வெண்கலிப்பாவும் நடக்கும். தாழிசை அரங்கம் அம்போதரங்கம் தனிச்சொல் சரிதகம் முதலிய உறுப்பெதுவியின்றித் தரவு மாத்திரையில் நின்று வெண்பாவைப்போல் சுற்றடி முச்சீருடையதாயும், சுற்றுச்சீர் நான் மலர் காசு பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டுகளில் ஒன்றாகியும் அமைமுமயின் அப்பாட்டு வெண்கலிப்பா எனக்கொள்க. ஆதலின், துள்ளலோசையுடைய நார்பிரடிகள் பலகொண்டு வெண்பாவைப்போல் முடிவதால் இதற்கு வெண்கலிப்பா எனப் பெயராயிற்று.

துள்ளலோசைக்கு ஆதாரமாயிருப்பது கலித்தனை. வெண்கலிப்பாவின் நிரையசை வருவதால் கலித்தனை விளையும். எனவே நிரைமுதலாகிய காப்ச்சீர்கள் அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

சேல்செய்த மதர்வேற்கட் சிலைசெய்த சுடிசைததன் மால்செய்த குமுற்சோதை மகிழ்செய்ய நடஞ்செய்யுந் தருணியினம் சிறைக்கண்ணித் தாழ்செய்யெடும் பெரு

[மரணின்

சுருணைபொழி திருநோக்கிற் கனியாத கன்னெஞ்சம் வாமஞ்சான் மணிக்கொங்கைக் கொசுந்தொல்கு

[முருக்குலவர்

காமஞ்சால் கடைநோக்கிற் கரைந்துநகர் நிற்குமர் ல்வண்ண மாநிறிபு தகமென்ற லகமகம்பீட்டெட்வண்ண மாநிறிபு தின்றறு.

இது எட்டடியால் வந்த வெண்கலிப்பா. இதனால் ஒன்றிரண்டு தவிர எல்லாம் காப்ச்சீர்களாயும், எல்லாம் கலித்தனைகளாகவும் இருந்து, சுற்றடி வெண்பாவின் சுற்றடியேபோல் சிந்தையாவதும் காண்க.

எனினும், வெண்கலிப்பா ஆவதற்கு எல்லாத்தனைகளும் கலித்தனைகளையா யிருக்கவேண்டுமென்பதில்லை. துள்ளலோசை சிறந்திருக்கவேண்டுமேதே அவசியம். வேற்றுத்தனைகள் சில விரவிவந்தாலும் துள்ளலோசை கெடாமலிருக்கலாம்.

குருகையின் மகிழ்மாரன் குலகிரி தனில்வைகுந்திருமுக மதிபோலுஞ் சிறுபிறை துதன்மன்றோ இருகயன் மதர்நோக்க மிலவின் தித்செல்வாய்ப்பருமணி நிரையென்னப் பழுதா மினிர்மூரல் வருமிள மூலைமாதே மதகனி ரெனலாகு மொருபிடி யிடையாகு மொருபிடி நடைசாலு முருவார் பனைமென்றோ றுர்ப்வுது மரவல்குல் சுருமுதில் குழைமொழி கருப்பி.

இதனால், கலித்தனையோடு ஆகியத்தனையும் விரவிவந்திருப்பினும் துள்ளலோசையை சிறந்திருப்பது காண்க. அவ்வாசிரியத்தனைகளும் நிரையொன்றிய ஆசிரியத்தனைகளா யிருத்தலால் கலித்தனைகளுக்கெடுத்து வரத் துள்ளலோசை பிறக்கின்றது. அவை நேரொன்றிய ஆசிரியத்தனைகளாமாயின் துள்ளலோசை பிறவாது. இப்படியே வெண்டனை விரவிய வெண்கலிப்பாவும் வரலாம்.

நாகனமும் பின்னடிச்சீழ் நான்முகனும் வானிறைஞ்சு மாசதஞ்சேர் வாய்மொழியான் மாதவர்க்கு மல்வார்க்கும் தீதகல வெடுத்தாரைத்தான் சேவுடிசென் நடைத்தார்க்கு மாதயார் தீர்த் லெலிது.

இது நான்கடியால் வந்த வெண்கலிப்பா. முதலிரண்டடிய்களும் முற்றிலும் வெண்கலி வெண்டனைகளால் வாத்திசைச் செப்பலோசை பிறக்க நடந்து இஃதோர் இன்னிசை வெண்பாப்போல் தோன்றுகின்ற

தெனினும் மூன்றாமடியிலுள்ள கவித்தளைகளோடு விரவி இப்பாட்டில் துள்ளலோசையே சிறந்து பிறப்பது காண்க. இவ்வண்ணம் கவித்தளையோடு மற்ற மூன்று தளைகளும் விரவிவந்து வெண்கலிப்பா அமைதல் கூடும்.

இனி இவ்வாறன்றி எல்லாத் தளைகளும் வெண்டளைகளாகவே அமைந்த வெண்கலிப்பாக்களும் உள.

மரையா மரல்கவர் மாரி வறப்ப
வரையோங்க் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்வோர்
சரையம்பு முழுகச் சுருங்கிப் புரையோர் த
முண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறுஅத் தடுமாற் றருந்துயார்க்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்று
வெண்ணீ ரறியாதீர் போல விவைகறு
னின்னீர வல்ல நெடுந்தகா பெய்மையு
மன்பற்ச் சூழாதே யாற்றிடை தும்மொடு
துன்பற் துணையாக நாடி னதுவல்ல
தின்பமு முண்டோ வெமக்கு.

இது கவித்தளையின்றி, முற்றிலும் வெண்சீர் வெண்டளைகளும் இப்பச்சீர் வெண்டளைகளும் பெற்று வந்து, வெண்பாவைப்போல் சுற்றடி சிந்தடியாகிப் பிறப்பெண்ணும் கிரைபகையில் முடிந்திருக்கின்றது. இதுவும் வெண்கலிப்பாவே. எனினும் கவித்தளையின்றி வெண்டளைகளாலேயே வருகின்ற வெண்கலிப்பாவை, கலி வெண்கா என்றழைப்பர். இது முற்றும் வெண்டளைகளா லமைந்திருப்பினும் வெண்பாவிற்றுகரிய செப்பலோசையைக் காட்டிலும் கலிக்குரிய துள்ளலோசையே சிறந்திருப்பதால், வெண்பா வினத்தான் எடங்காமல் கலியுள்ளேயே அடங்கும். இயற்சீர்க் கெல்லாம் பெரும்பாலும் நேற்றனவாயும் வருஞ்சீர்கள் கிரைமுதலனவாயும் நிற்பதால் துள்ளலோசை பிறக்கின்றது.

எனின் கலிவெண்பாவிற்றும் பட்டுறடை வெண்பாவிற்றும் பேதம்பாதென்ற சந்தேகமெழுவது இயற்கையே. இரண்டும் வெண்டளைகள் கொண்ட அளவுகள் பலவற்றால் நடந்து சிந்தடியால் முடிவன. அவ்வாறிருக்க, பட்டுறடை வெண்பாவிற்றே, கலி வெண்பா வென்று வேறேர்ப்பேர் கொடுத்து மீண்டும் கலிப்பாவிணன் அடக்க முயல்வதுபோன்றிருக்கின்றது. ஆயினும், ஓசையைப்பற்றி ஒரு சாராரும், பொருளைப்பற்றி ஒரு சாராரும் இவ்விரண்டிற்கும் பேதம் கூறவர்.

வெண்டளையும் அளவுடியும் பெற்று நடப்பினும் செப்பலோசை சிறிதும் கிதையாது வருவதைப் பட்டுறடை வெண்பா வென்றும், செப்பலோசை சிறிதேனும் வருவுமாயின் அதனைக் கலிவெண்பா வென்றும் கொள்ளுதல் ஒருவாறு பொருந்தும்.

ஓவாக் கணையாய வெல்லிக் பெழில்வேழற்
தீவாய்க் சூருதி யிறிதலாற் செந்தலைப்
பூவலல் குன்றம் புயற்கேற் றோன்றவே
காவிரி நாடன்ற கடாயுய்க் கடிதாக்க
கூடாரை யட்ட களத்து.

இது செப்பலோசை சிறிதும் வருவாது வந்திருந்தலால் பட்டுறடை வெண்பா. தளையும் சீரும் ஓசை பிறப்பதற் கேதுவாய் நிற்கின்றன வெனினும், அவைகளைப் பயிலுமாற்றால் வேறுவேறு ஓசை சிறத்தலும் இயலும். கவிநலம் வாய்ந்த புலவர்கள் தாம் பாடவரும் பாடலுக்கோர் ஓசை இதுவென முதலில் மனத்தின்கண் நினைத்துத் துவக்கியதும் அவ்வோசைக் கேற்றவாறு சீரும் தளையும் தாமேசேர்த்துகொள்ளும்.

படுதிரைப்பா லாழி பயந்தவெண் டிக்கள்
நடுவண தாகிய நான்மலர் நீலம்

இனையென வான்முடித் தெய்துந் துணைவிழி
நன்னீர் ரருவி நறுந்தே நறுவிபுடன்
மன்னீர்மை வாய்தனவா மாழை வரைபுரையும்
வெண்ணித் திலத்தாம மேதகு நீள்வடத்திற்
பண்ணமைத் தோங்கிய பைய்பூட் புணர்முலை
கூற்றறு நேர்ந்தோர் குறிப்போ டுபிரூன்
மாற்றற்குக் கூர்ந்தன் மருள்வண ரைம்பா
லெம்போன் றடிப்பணி யீறின் றியற்றறு
துமதா ருயிர்கொண் டொருவுமின் சேய்த்தென்
றருடக வாண்டான் டனித்தது மைந்தர்
சூருபணம் தூபுர மோவா தொலிக்குக்
தளிர்்புண மெல்லடித் தையல் பொருட்டா
விளம்பிறை வெங்கோட் டுரும்பினீர் வான்கை
வளங்கெழு தீவிழி வாரண வேட்டைக்குச்
சிங்கக் குழுஉச்செய் சீறா ரதரிடை
யிக்கியார் துன்புற வீண்டிருள் யாமம்
பனிமகிழ் மாறன் பாரங்குசன் வெற்பிற
றனிவரல் வேலோய் தவிர்.

இதுவும் வெண்டளையே பெற்று அளவுடி பல வாய்ச் சிந்தடி கடையாகி மலர் எனும் வாய்ப்பாட்டில் முடிந்த பாட்டு. வெண்டளை பிறழா திருப்பினும் செப்பலோசை சிறிது வருவிருத்தலால் இது பட்டுறடை வெண்பா ஆகாமல் கலிவெண்பா ஆகின்றது.

இனி, வெண்டளையோடு முற்றிலும் வெள்ளோசையும் தழுவீ வருமிடத்தும், வெளிப்படையான பொருளோடு வேறேற் பொருளையும் உட்கொண்டிருக்குமாயின், (அது பட்டுறடை வெண்பா ஆகாமல்) கலிவெண்பாவாகு மென்றோர் கருத்துமுளது. மேலும் கலிவெண்பா, பன்னிரண்டடி களுக்கு மேற்பட்டே நடக்கவேண்டுமென்பாருமுளர். வேறு சிலர், பன்னிரண்டடிக்குக் குறைந்ததைக் கட்டளைக் கலிவெண்பா வென்றும், மேற்பட்டதைச் சீர்வகைக் கலிவெண்பா வென்றும் அழைப்பதும் உண்டு. ஆயினும் இவைகளை யெல்லாம் பின்னர்க் கற்கலாம்.

க லா ந ி ல ய ம் .

1930-வருடத்திய இதழ்களைப்பற்றிய விவரம்

838-வது பக்கத்தில் காணலாம்.

சந்த்புராணமும் சங்கநூல்களும்.

[809-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சூழாப்பெருமானது தூதவ வீரரிற் சிறந்த வீரவாகு தேவரும், தளர்வில்லாத பூதகணக்களும் துணை வர்களாகிய வீரர்களும் மிகேந்திர நகரத்தின் உட்புறத்தை யடைந்து மேற்புறத்தை அரியதீயிடீட்டுக் கொளுத்தினார்களென்று, சூரபன்மனது தூதவர் கண்ணிற்கண்ட உண்மையை யவனிட மூராதப்போது, கடுஞ்சின மூண்டவனாகிச் சாரணர்களை நோக்கி விண்ணின்கணுள்ள பெரிய மேகங்களினைத்தையும் நீங்கள்மூழ்த்துக்கொண்டு வருகவென்று பணிக்க, அவ்வாறே அவர்கள் முகில்களைத் தட்டியெழுப்பி யழைத்துவர அக்கொண்டல்கள் சூரபன்மன்முன் வணங்கி நின்றன. அதுகாலே, சூரன் அவைகளை நோக்கி, இந்த அழகிய நகரினை யழிக்கின்ற தீயைத் தணிவித்திடும்படி கொணக்கட்டளைபிட்டான் என்ற சந்தர்ப்பத்தில் நம் கவிபரசர்,

அறையு மெல்லையி னன்றென வெழிசிக ளாகன்று
செறித் தரும்புகை யுருக்கொடு சிண்பிசைச் சென்றே
பிறையி லெல்கணும் பார்தன மாவலி யிடைபோய்க்
சூரிய மாயவ னெழியப் பெருவுகொண்டதுபோல்

(யுத்தகாண்டம், நகர்புரு படலம்)

என்ற பாசரத்தைக் கூறியுள்ளார்.

[அவ்வாறு சொல்லிய சமயத்தில் மேகங்கள், சொன்ன வண்ணமே செய்கின்றெழுமென்றுகூறி, அவ்விடத்தினின்றும் சென்று செருங்கிய புகை சூரபன்மனது ஆகாயத்தின்கண்சென்று, மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியினிடம் போய் வடிவத்தாற் சூறையிட்டு மாயவன் (அவனளித்த தானநீர்வெண்மையாகத் தாரையாய்த் தன் கையினிடமாக வழிந்துகொண்டிருக்க விண்ணின்கணுய்க்) மிகப் பெரிய வில்வசூரபன்மனக் கொண்டதுபோல், மிகச் சிறிது நேரத்திற்குள் வானமெழும் வியாபிப்பனவாயின—என்பது இதன் பொழிப்புரை]

இனி, இவ்வருணனை யாண்டிருந் தெடுக்கப்பட்ட தென்பதினை யாராய்ந் தெழுதுவாம்.

முல்லைப்பாட்டு என்பது சங்கநூல்களுள் பத்துப் பாட்டிது ளொன்றாகும். இது 103 அடிகளையுடையது. பகைமேற் சென்ற தலைவன் வருமாளவும் தலைவியாற்றியிருந்த விடத்து, அவன் வந்ததனைக் கண்டு தோழி முதலியோராகிய வாயில்கள் தம்முட கூறியதாகக் காணியீழும்பட்டினத்துப் பொன்வாணிகளார் மகனார் நய்பூதனார் பாடியது. இது தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் தலைவியின் இயல்பையும், காரகாலத்தின் தன்மையையும், பண்டவீட்டிற் பகைவர் துயரத்தோடிருந்ததையும், தலைவனது வீரத்தையும் விளக்கக் கூறும்.

இந்நூலில் முதற்கணுள்ள அடியில் வரும் அடிகள் நோக்குவோம்.

நனந்தலை யுலகம் வளைஇ நேயியொடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்
பாடிமிழ் பனிக்கடல் பருகி வலவென்பு
சோடுகொண்டெழுந்த கொடுஞ்செல வெழிவி

[சக்கரப்படைபுடனே வலம்புரிச் சங்கத்தை வைத்துள்ள பெரிய கைகளை யுடையவனும், இலக்குமிய (மார்பிலே) தாங்குபவனும், (மாவலி வார்த்த) நீர் தன் கையிலே விழுந்த அளவிலே (திரிவிக்கிரமனும்) உயர்ந்தவனுமான திருமலைப்போல, ஒலிமுழங்குகின்றதும் குளிர்ச்சி பொருந்தியதுமான கடல்நீரைப் பருகி, வலப்புறமாக எழுந்து, மலைகளை யிருப்பிடமாகக் கொண்டு, அகலத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய உலகத்தை (மழைபெய்யும் காலத்தே) வளைத்து, எழுந்த வீரரைத் தீயையுடைய மேகம்,—என்பது பொழிப்புரை]

சுருநிறமுடனமை, உலகத்தை வளைதல், நீர் ஒழுக நிமிர்தல் என்ற தன்மைகளால், மேகம் திருமலைக்கு உவமைபாயும். சுருநிறமுள்ள மேகம் நீரை யொழுக விட்டுக்கொண்டு உலகத்தை வளைத்தது. திருமலை மாவலிவார்த்த நீர் கைகளினின்றும் ஒழுக நிமிர்ந்து உலகத்தை வளைத்ததனோடு ஒக்குமென்க. முல்லைக் சூரிய தெய்வமாகிய மாயோனை உவமைமுடிந்தார் கூறினார். நேயியொடு வலம்புரி தாங்கு தடக்கை மா பொறித்தமால் என்று கூட்டிப் பொருளுரைப்பார் நச்சினுர்க்கினியர். நேயியொடு வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை, என்பதற்கு 'நேயியோடு வலம்புரியையுமுடைய உத்தம இலக்கணமுள்ள இலக்குமியைத் தழுவிய கை, என்றும் பொருள் உரைக்கலாம். இப்பொருளில் நேயி வலம்புரி என்பன அவ்வடிவுமுள்ள இரகைகளைக் காட்டும் (உரையாசிரியர் சரபமாகிய வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரிய சுவாமிகளது நச்சினுர்க்கினியர் உரையைப் பெரும்பாறல் தழுவிய தெளிவான உரை)

'பாடிமிழ் பனிக்கடல் பருகி' என்றதனால் கடல்நீரைப் பருகி வெண்மேகங்கள் கார்க்குமுகில்களாயின என்பது பொறிப்பாட்டது. இக்கருத்தைச் 'செறித்தரும் புகையுருக்கொடு' என்ற தொடரில் கச்சியப்பவொசாரியசுவாமிக ளடக்கிவைத்த நயம் துணுகியறியற் பாலதாம். 'வலவென்பு நோடுகொண்டெழுந்த கொடுஞ்செலவெழிவி' என்றதிலுள்ள விடயம் 'விண்யிசைச் சென்று இறையி லெல்கணும் பார்தன' என்ற கந்தபுராணத் தொடரில் அடக்கியிருந்தல் கூர்ந்து கவனிக்கற்பாலதாம். இங்ஙனமே நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியார்தக்க சொற்பெய்து சங்கநூற்கருத்துக்களைச் செறித்த தடக்குவதை நோக்குவோமாயின் அவரது கவிகள் 'கச்சியப்பகுத்திர்' மென்ற கிலக்காமரது மிளிர்வதைத் தெரிய உரைகிற்போமென்க. 'நீர்விளி கமலச் செங்கை நீர்செல நிலந்த மாயோன்' என்றார் பாகவலத்தினுட். கயந்தரு நயம்புலன் கையிற்றிண்டலும் உயர்ந்தவர்க் குதவிய உதவியொப்ப வாமனமூர்த்தி வளர்ந்துயர்ந்து மிகப் பெரியதோர் விசுவரூபம் படைத்தாரெனக் கம்பகாட்டாழ்வார் அவரது பெருவடிவுக்கு அழகியதோர் உவமையுக் கொடுத்துப் பெருந்தார். வருணனைப் பகுதிகளில் அரிய பெரிய நிறார் கருத்துக்களை ஆக்காள் சூரர்த்தப்போதல் நந்தம் புலவர் பெருந்தகையார்க் கியல்பிலேயே நன்கமைந்துள்ள விழுமிய ஓர் பெருங் குணமாம்.

1930-வது வருட வாரியம் = பயிண்டு செய்தும் செய்யாமலும் கிடைக்கும்.

1930-வது ஆண்டு இதழ்கள் கற்போருக்கு மிகவும் பயனளிக்கவல்லது. இந்நாள் மாந்தர் அல்லலே வாழ்க்கையென மயங்கிக் காற்றில் அடிபட்ட தூரும்பெனப் பறக்கின்ற பரிபவம் சந்தென்றும், கற்பதின் பயன் அலைபடக்கி வாயுதல் என்றும் விளக்குவது 1930-ஆண்டின் தலைப்பக்கக் கொள்கையாகும். அறியாமையேண்டப்பறம், விஷயத்திற்கேற்ற விளம்பரம், இருபக்கம் எதற்குமுனது, முயலுக்கு முயலவேண்டா, ஒக்க நினைப்பார் உறவு, நல்லோர்கடன், விளம்பிடுவல் வெட்கக்கீடு, எத்தைக்கண்டு இச்சைகொள்வோம், அலைபடக்கவேண்டாவோ, தர்க்கத்தள்ள்ச்சி, கல்வாதபேர்களை நல்லவர்கள், வண்டியுமடும் மட்டிவண்டியும், உரிமையார் பெரியாரகார், மாணமுறிந்தபின், கலைகளை மாணக்காக்கும், பள்ளியிற் பழுத்தபழம், சண்டெலி ஆற்றல், வாசின் லீனம், பெருமைபின் பெருமை ஆப பல தலைப்பின்நீழ் விஷயவாய்ப்பை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அவ்வாண்டில் கம்பராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டம் ஆரம்பமாயது. முதல் 25 இதழ்களில், மதுரை அறிஞரான ஸ்ரீமான் சோமசுந்தரபாரதியாரது 'கைகேசியின் நிறையும், தசாசன் குறையும்' என்னும் நூல் ஆயப்பட்டுள்ளது. இது கற்றோர்க்கு நல்லிருந்தாகும். அறமே நிறைந்தும் ஆற்றவார் இன்னும், கவியைக் கடந்த கருத்து முனதோ, அமாரங்கோர் கருவியே கேசுமி ஆடுதின், அறத்தினைக் காக்கவோ வரத்தினுணைந்துமுள்ள, சுனியை ஏற்றிய கோபுரமிதுவோ, மன்னவன் புகழைக் கொன்றோ மாதாரன் பழியைக்கரத்தல், என்னும் தலைப்புக்கள் பலவற்றின்மீது பாரதியார் நூல் ஆயப்பட்டுள்ளது. கம்பர் வகுக்கும் அமைச்சின் பெருமை சந்தென்று, வள்ளுவர்தனை கொண்டும் விபாதர் உரைகொண்டும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கம்பராமாயணத்தை ஆழ்ந்து படிப்பவர்க்குக் கலாநிலயத்தில் வரையலாகின்ற கட்டுரைகள் பயன் பெரிதளிக்கும்.

இவ்வாண்டில் இலக்கணம் கற்க விரும்புவார்க்கென்று புனைவியல் முழுதும் எளிதாயும் வழியில் 50 இதழ்களில் வந்துள்ளது. முயன்று படிப்போர் எளிதில் இலக்கணத்தைக் கற்றுவிடலாம். இலக்கண வல்லுநர்க்கும் எழும் பல சந்தேகங்கள் இவ்வுட தெளியவைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாண்டில் குற்றத்தொகைகள் இரம் சிறந்த சங்கநூல் உரைகளைப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. குற்றத்தொகை இப்பொழுது புத்தகரூபமாக இல்லையாதலால் இவ்வாண்டு இதழ்கள் அக்குறையைப் பூர்த்திசெய்கின்றது.

இவ்வுரிப்பாவை என்ற நாவலும், ஆச்சரிய சூடாமணி என்னும் நாடகமும் மானத சாத்திரமும், மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகளும் வந்துள்ளன.

விலை வீரம்:—	உள்ளரடு	வெளிநரடு
பைண்டு செய்யாதது	7—8—0	9—0—0
காலிகோ கிஸ்ட்	8—8—0	10—0—0
அறை தேரல் கிஸ்ட்	9—0—0	10—8—0

புத்தகம் வேண்டினோர் முன்பணம் அனுப்பி, தங்கள் ஊர் ரயில்வேஸ்டேஷனையும் தெரிவித்தால் To pay போட்டு ரயில்வே பாச்சலாக அனுப்புவோம். ரயில்வே கட்டணமும் புத்தகம் ஒன்றிற்கு அணைக்குமேல் ஆகாது. ரயில் இல்லாத ஊருக்கு போஸ்டில் அனுப்பத் தபால் செலவு ரூ. 2 ஆகும். வேண்டுமோர் புத்தக விலையோடு தபால்செலவுக்கென ரூ. 2 சேர்த்து அனுப்பவேண்டும். பர்மா சிலினை முதலிய விடங்களுக்கு ரயிலில் அனுப்ப இயலாது. பிணக் சிக்கப்பூர் மலியா முதலிய வெளிநாட்டிலிருப்பவர் தபால் செலவிற்காகப் புத்தகம் ஒன்றிற்கு ரூ. 3 சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

கலாநிலயம், வேளாளர் தெரு, புரணைவாக்கம், சென்னை.

ஏற்படுத்தியது] நாவடினல் [1906.

இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாவடினல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ்,
7, கவுண்ட்லி ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

இத்தியர்களால் கடத்தப்படும் கம்பனிகளில் தலையாது

1930 வருஷாந்திர ரிபோர்ட்டின் சுருக்கம்.

1930 வருடம் நிறைவேறிய புது
டிரிபென்ஸ் ரூ. 1,13,55,069.

1930 வருடத்தில் அதிகமான லைப்
அஸ்யூரன்ஸ் பண்டு 11,51,818.

பிரீமியம் வரும்படி 30,88,986.

1930 வருடத்தில் கிடைத்த வட்டி
வரும்படி 7,47,608.

மொத்த அஸஸெட், ரூ. 1,65,00,000க்கு அதிகம்

1930 வருடத்தில் நடைமுறையிலிருக்கும்
லைப் அஸ்யூரன்ஸின் மொத்தம் 6,55,70,916.

பிரீமியம் மிகக்குறைவு, பாலீஸி நிபந்தனைகள் மிகவும்
தாராளமானவை. எல்லாவித லைப் அஸ்யூரன்ஸ்களும்
எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

ஏஜென்ஸி எடுத்துக்கொள்வது உகச்சுக்கு இவரவாகும்

118, அரவணைக்காரன் } T. அனந்தாசாரி, B. A.
தெரு, சென்னை. } செக்ரடரி, மதராஸ் பிராஞ்ச்.
R. C. தால் & கம்பெனி, மாணேஜர்கள்.

நாவடினல் பாயர் அண்டு ஜனரல் இன்ஷூரன்ஸ்
கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—காவடினல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ்,
7, கவுண்ட்லி ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.
தி, மோட்டார்சார் மோட்டார் ஸைகிள் இன்ஷூரன்ஸ்.
கேட்டுபொருக்கு விவரங்கள் அனுப்பப்படும்.

- பாரதி -

சக்தந்திரம் — சமத்வம் — சகோதரத்வம்.
ஓர் தேசிய மாதப் பத்திரிகை.

முன்னுரவது ஆண்டு எடுக்கின்றது.

உள்ள ரடு வருட சந்தா	ரூ. 200
வெளி நாடு "	ரூ. 280

தனி (சாம்பின் காடு) பிரதி கிலோ அரை 5. வேண்டுமோர்
வோர் ஸ்டாம்பு அனுப்பவேண்டும்.

ஜாதிமத கட்சி பேதங்களின்றித் தேசமீடுதலைக்
காக உழைக்கும் தேசிய மணக்கமழும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்:—R. நாராயணசாமி.

விலாசம்:—நவீன பாரதி ஆபீஸ்,
உத்தமபாளையம், மதுரை ஜில்லா.

வீதவான் த. சண்முகக் கவிராயினர்

:: மகா பாரதம் தமிழ் வசனம் ::

நீர்த்தமான் உயர்ந்த பதிப்பு

இது சிறந்த கிளைசை காகிதத்தில் கண்டு அச்சிடப்பட்டு
கல்கோ ஊண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(1) ஆதிபர்வம் ரூ. 3. (2) சபா, ஆரணிய, வீரடா பர்வம்
அடக்கியது ரூ. 5. மற்ற பர்வம் அச்சில்.

பாலவியோதனி ஆபீஸ், 323, தண்டையார்ப்பேட்டை,
வண்ணார்ப்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்.

வர்த்தமானம்

தற்காலம் நாட்டின் பொருளாதார நிலை வீழ்ச்சிக்கு ப்பது விவசாயிகளை மிகவும் பாதிக்கின்றபடியாலும் தானியங்களின் விலை இறங்கிவிடுபடுதோடு அவ்விலைக்கும் தானியங்களை வாங்குபவர்கள் இல்லாமைபாலும் விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டுகின்றனர் என்றும், இந்நிலையில் இந்த அதிகமான நிலவரிசைய விவசாயிகளால் தாங்கமுடியா தென்றும் எனவே 100-க்கு 80 வீதம் நிலவரி குறைக்கப்படவேண்டுமென்றும் வருகிற உட்சபவாக் கூட்டத்தில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப்படும் என்று தெரிவித்தது. மாதம் ஒன்றிற்கு 8000 ரூபாய்க்கு அதிகமாகச் சம்பளம் வாங்குகிற வர்களுக்கு 100-க்கு 40 வீதம் சம்பளம் குறைக்கப்படவேண்டுமென்றும், 8000-க்கு குறைவான சம்பளம் வாங்குகிறவர்களுக்கு 100-க்கு 20 வீதம் குறைக்கப்பட வேண்டுமென்றும், மற்றோர் தீர்மானம் கொண்டு வரப்படும்.

சமய மஹாநாடு:—அக்டோபர் மாதம் 8-ந் தேதி வெளிநாடு ரீயு இந்தியா என்னும் ஆங்கில வாரப்பத்திரிகை கூறுவதாவது:—1893-வது ஆண்டு அமெரிக்காவில் சிக்காக்சோ என்னும் நகரத்தில் ஒரு பெரிய சமயமஹாநாடு கட்டிற்று. அச்சமயம் அம்மஹாநாட்டிற்கு ஒலவாமி விவேகநாதர் சென்றிருந்தார். அங்குக் கடியிருந்த பல சமயத்தாரருக்கு இந்துமதத்தின் சிறப்பை அவர் விளக்கிக் காட்டி இந்துமதத்திற்கு மதிப்பு ஏற்படும்படி செய்தார். இப்பொழுது இன்னொரு உலக சமய மஹாநாட்டைக் கட்ட முயற்சி நடந்து வருகின்றது. இம்மஹாநாடு 1933-வது வருடம் கூடும். உலகத்திலுள்ள எல்லா மதத்தின் சார்பாகப் பிரதிநிதிகள் இம்மஹாநாட்டிற்கு அழைக்கப்பட்டுவார்கள். இம்மஹாநாடு உலக சமய சமரஸ மஹாநாடு என்று அழைக்கப்படும். மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற சிக்கலான பிரச்சனைகளை நிவர்த்திப்பதற்குச் சமயத்தை காடுமாறு ஜனங்களைத் தூண்டும் கொள்கையது இம்மஹாநாடு. ஆதீமஞானம் பெற்று ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் சேர்ந்து சமுடாய்ச் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முயல்வேண்டுமென்றும் மஹாநாட்டின் சிறந்த நோக்கம். நாட்டின் நலம் ஆதீமஞானத்தில்தான் இருக்கின்றதென்பது இம்மஹாநாட்டார் அடிப்பிராயம். எனவே இம்மஹாநாட்டார் கூடப்போகும் மஹாநாட்டில் உலக சமாதானத்திற்காக முயல்வதற்குத் திட்டம் ஒன்று தயாரித்துச் சமாதான வேலைசெய்ய முற்படுவர்.

சமீபத்தில் நடந்த காந்திவரத்தில் இந்தியாவில் எட்டு லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள கதர் சிற்றது என்றும், பம்பாயில் மாத்திரம் ஸ்டீமர் ராரிமன் முயற்சியால் 2½ லட்சம் ரூபாய்க்குக் கதர் சிற்றதென்றும் அகில இந்திய கதர்ச்சங்கத்தார் அறிவிக்கின்றனர்.

குணியானு:—முகமதியர்களால் நபி நாயகம் என்றும், பெரியோர்கள் என்றும் கொண்டாடப்படும்பலர் ஜீவிய சரிதைகளும், முகமதிய மதத்திற்கு அன்னார் செய்தான நலமும், அவர்கள் ஜனங்கள் உட்பவதற்கு அருளிய அறவுரைகளும் உத்தமபாளயம் மெளலவி S. S முகமது அப்துல்காதிர் சாயப்பி அவர்களால் இந்நூலின்கண் விளக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. 97-ற்குறை காணதிறுத்தல் கருணை அன்பு வாய்மை நன்மைபைச் செய்தல் தீயனவிலக்கல் கற்றல், நித்திரைபை நீக்கி கிரமலிப்போற்றல் முதலிய குணமுடையாரே பெரியார் என்று இந்நூல்கிரியர் விளக்குகின்றார். இந்நூலைப் பிரசுரித்த உத்தமபாளயம் பெரிய நாட்டான்மை K. M. முஹம்மது மீரான் ராவுத்தர் அவர்களுக்கு முகமதிய உலகம் கூடப்பாடுடையதாரும். இப்பத்தகம் வேண்டிவோர் ஆசிரியரிடமிருந்தோ அல்லது K. M. முகமது மீரான் ராவுத்தரிடமிருந்தோ பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விராப்பியர் விஜயம்:—ஆசிரியர் வி. நாகையா. பிரகராஸம், இரங்கோன், மாண்டகாமி வீதி, நவீனகதா புத்தகசாலியினர். விலை ரூபாய் ஒன்று. கிரவுன் 11 பக்கங்களைக் கொண்ட விரப்பியர் விஜயம் என்னும் இந்நூல் பரிமய அரசபாம்பரையை யும், பரிமயியப்பாரதன நாகரிகம், கல்வி, போர்முறை அரசு நெறி முதலியவைகளையும் விளக்குவதாகும். பரிமயிய பூர்வசரிதைகளைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவோர்க்கு இது மிகவும் பயனளிப்பதாகும். கிறிஸ்திய சகாப்தத்திற்கு முன்னிருந்தே பரிமயியர் தன்னரசு செய்தி வந்ததும், இந்நூலில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. பரிமயியர் தனது ஆட்சியின் கீழ் வந்தவரையிலுள்ள சிறந்த அரசர்களினதும், போர்வீரர்களினதும் சரிதை இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. புத்தகம் நல்ல கிசினிய காசிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு நல்லமுறையில் பயிண்டு செய்யப்பட்டுள்ளது. வேண்டிவோர் இரங்கோன் நவீனகதா புத்தகசாலியினருக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஆய்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

குழந்தைகளுக்கு :

கவனிக்க "சுத்யவையசாகு" நூல்கள்க்கம் ஏமாறாதீர்

டானிக்குகள்:

புநீகர கல்துரி மாத்திரை கோரோஜினை மாத்திரை சிற்ற தைலம்,

சாலனப்பிராசா திராகுபாடாக டாநமி ரசாயனம்

“பால சதா” (Reg.)

ஜீவலுதா (Reg.)

அமிர்தாமலக தைலம் குழந்தை கட்டிக்கும் ஜ்வரக் கட்டிக்கும்

பிருங்காமலக தைலம் ஸ்டெபிஸ் மருந்து 15 ரூட் களுக்கு ரூ. 2-0-0.

டிப்போ: பம் பாய். கல் கத்தர்.

102 ச. பாலனப்பாசா 102 பிருங்காமலக தைலம் கோரோஜினை மாத்திரை பிரான்சு: 102 பிருங்காமலக தைலம் மதுரை. 102 ச. பாலனப்பாசா 102 பிருங்காமலக தைலம் (சென்னை) 102 ச. பாலனப்பாசா 102 பிருங்காமலக தைலம் கரூர்

—:வைத்திய ரத்ன:—

பண்டி. D. கோபாலாசார்வர அவர்களின்

ESTD 1898

“ஜ்வாமீருகம்”

பலவீனம், நரம்புத்தளர்ச்சி, மறதி, அயர்வு, விரியக்குறையடி, இவைகளைப் போக்கி, தேக பலம், ரூபகசக்தி, விரியலவிர்ந்தி, ஜிவைகளை அளிப்பதில் ஜிவேயற்றது. எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும், விலை ரூ 3-4-0

ஆயுர்வேதாலாஸரமம்
கபாற் பெட்டி. 287. மதரூஸ்.

கேடலாக் திரும்

அகராதிக்கள்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (8 பாகம்) ரூ 18-0-0
காரநேஷன் அகராதி (தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) 10-0-0
தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம் வி. விசுவநாத பிள்ளை இயற்றியது. 676 பக்கங்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு செர்வலுக்கும் நேரான தமிழ் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் கொண்டது. 6-0-0

கலநிலயம்,

புரணைவாக்கம், சென்னை.

ASOKA SALT

அசோகா சால்ட்.

(ரிஜிஸ்டர்ட்.)

(அசோகா—உப்பு)

ஆரோக்கியத்தைப் பாதுகாக்கவும் நோய்கள் வராமல் தடுப்பதற்கும் அசோகா—உப்பு ஓர் அரு மருந்து.

உணவை நன்றாகச் சீரணஞ் செய்து, யாதொரு வருத்தமுமின்றி நாள்நோயும் மலத்தைக் கழிக்கும் சிறந்த குணமுள்ளது.

அசோகா—உப்பு ஜலத்தில் போட்டால் பால் பொங்குவதுபோலவே பொங்கி வருகும்.

விலை ரூ. 1-8-0. தபால் செலவு வேறு.

அசோகா கம்பெனி

லிமிடெட்,

சென்னை.

:: உத்தம தோழன் ::

அறியாமையினால் ஆபத்தில் அகப்பட்டு அல்லல்படும் காலத்தில் உக்கள் இடுக்கண்களைப் போக்கி இராஜலாழியென்னும் ஆரோக்கிய சம்பந்தம் வைப்பது எங்கள் ஆதங்க நிகர்வழி மாந்தர்களுக்கானது.

32 மாத்திரைகளைக் கிடைக்கப் பட்ட 1-க்கு ரூ. 1. விவரம் வேண்டுவோர் எங்கள்

காம சாஸ்திரம்

என்னும் புத்தகத்தை வரலாற்று வாரியங்கள். இலாபகரம் தபாற் செலவிலாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிகர்வழி ஒளவுதலாயம்,

26, பிராட்டே, மதராஸ்.

— திருக்குறள் —

முழுமச் சொந்தறிப் பகராதியும்

விஷய ஒப்புக்குறளும்

(வா. மார்க்க சகாயம் சேட்டிமார் பதிப்பு)

நிற்றடக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டவணையிலும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாளியார் அளித்ததை மாணக்கர்க்குப் பெரிதும் பயன் தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயின்ற மாந்தரால் நிச்சொல்லிக்காட்டுவது கலமம்.

விலை அரை 12. வி. பி. செலவு வேறு.

கலாநிலயம், புரணை, சென்னை.

முத்தும பவழமும்

ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகள்

— விலை அரை 8.

சுகுணவதி அல்லதமனம்போல நாங்கலயம்

— விலை ரூபா 1.

எளிய நடைமில் எழுதப்பட்ட இனிய தமிழ்ப் புத்தகங்கள். அழகிய பல ஆட்டோன் படங்கள், உயரிய பெதர்வெயிட் காசிடம், மாவரும் படித்து இன்பமடைவனவென்றே குறைந்தவிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது. விலாசம்:—ஸ்ரீ கிருஷ்ண பப்ளிஷிங் ஹெளஸ், மயிலாப்பூர், மதராஸ்.

நம்பிக்கையான புலுதக வியாபாரிகள்

தமிழ், இங்கிலீஷ், தெலுங்கு, ஹிந்தி புலுதகங்கள் எல்லாம் எங்களிடம் கிடைக்கும். தேவையான புலுதகங்களுக்கெழுதும்.

கே. எஸ். மணியம் அண்ட் கோ., புலுதக வியாபாரிகள், இராயப்பேட்டை, மதராஸ்.